MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

www.malarrassa.cat

Octubre 2015 NÚMERO 09

CULTURA

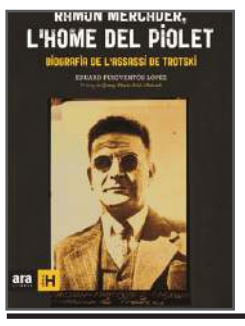

JORDI SELLARÈS

RAMON MERCADER, L'HOME DEL PIOLET

Eduard Puigventós
Ara Llibres, Barcelona, 2015

PÀGINA 15

ADRIÀ FONT

Perfil d'un JAZZMAN de l'Ègara

PÀGINA 16

PEP CORTÈS

guanya el 1r #concursrelatsbreusMLRS

PÀGINA 15

POLÍTICA

MAJORIA INDEPENDENTISTA AL PARLAMENT

- Noves forces polítiques protagonistes de primer pla PÀGINA 3
- Intrincada barreja dels eixos sobirania i esquerra/dreta PÀGINA 3

MÓN COOPERATIU

PÀGINA 9

LA COOPE CANDELA

consum responsable i sostenible

CULTURA POPULAR

PÀGINA 11

CIUTAT GEGANTERA

i trobada de bestiari

SOCIETAT

SANITAT PÚBLICA

La Plataforma promou una auditoria dels comptes de Mútua

PÀGINA 4

SOCIETAT

AVV LA MAURINA

Barri d'autoconstrucció i autoorganització veïnal

PÀGINA 6

Llei d'habitatge i refugiades centren el debat del Ple de setembre

Concentració en favor de l'acollida de les refugiades, durant la celebració del Ple municipal de setembre. Foto: PV

El Ple municipal inicia el curs amb temes prou importants, llei d'habitatge i acollida de refugiades, però encara a mig gas i sense convicció, més preocupades les forces polítiques en fer càlculs amb els resultats del 27S (un resultat totalment divers del municipal), i la mirada posada en les eleccions generals del desembre, i per tant totalment posades ja en la campanya.

Pep Valenzuela

La preparació de la rebuda de les persones refugiades de les guerres a l'Orient Mitjà i altres situacions d'emergència humanitària, i el de l'aplicació de la Llei sobre el dret a l'habitatge i la pobresa, aprovada al Parlament abans de les vacances, van ser els temes de major interès en el Ple municipal de setembre. En tots dos casos el debat girà en torn a la lletra petita dels acords. O sigui, qui és refugiat, quants i com rebre'ls, en l'entès que hi ha acord de partida en l'hospitalitat; i qui i com aplicar la Llei, que és d'obligatori compliment.

Es va debatre una proposta de resolució presentada per ERC-MES, Terrassa en Comú i la CUP, que guanyà el suport de PSC i CiU, i fou acceptada, quasi en la seva totalitat, pel PP i C's. El marc d'actuació serà el de la Xarxa de Municipis Acollidors i la Xarxa de Ciutats Refugi, a les quals Terrassa s'ha adherit.

Mentre el Ple debatia, al carrer es concentraven algunes desenes de persones, convocades per Unitat contra el Feixisme i el Racisme, tot defensant el manifest llançat per l'organització Stop Maremortum, en el qual es defensa que són refugiades totes les persones que es veuen obligades a marxar de les seves cases i països, sigui per motius de guerra, persecució o per pobresa.

Menys consens van tenir les propostes sobre la llei d'habitatge, tot i que les dues resolucions presentades, de PSC i TeC respectivament, van ser aprovades. En plantejar l'aplicació immediata de la nova norma, la resolució del primers apel·la a la responsabilitat de la Generalitat, obviant, implícitament, la pròpia. En aquest sentit, des de TeC i CUP defensaren que l'Ajuntament pot i deu exercir molt més protagonisme, en línia amb el que la PAH i altres organitzacions plantejaren i defensen. Tot indica, per tant, que aquest moviment no podrà baixar la guàrdia si es vol que el consens surti del paper.

La moció de TeC insta a articular un conjunt de mecanismes que permetin fer una anàlisi i diagnòstic acurat de la problemàtica a la ciutat i, conseqüentment, elaborar propostes d'accions concretes, amb un pla integral d'emergència.

Aprovades les dues resolucions sobre l'aplicació de la llei d'habitatge (de PSC i TeC), caldrà mantenir la pressió social per aconseguir que els acords, tot i les diferències de matisos, surtin del paper i esdevinguin solucions reals.

Aprovades amb matisos les resolucions, la representant de la CUP, Maria Sirvent, plantejà un element nou, la necessitat d'establir mecanismes de prevenció, entenent que l'anàlisi, la diagnosi i propostes de solució estarien mancades de base si no s'identifiquen les causes, que segons la regidora rauen fonamentalment en les polítiques d'habitatge realitzades per pràcticament la totalitat d'administracions centrades en afavorir el creixement incontrolat del sector immobiliari, controlat pels interessos dels inversors i no de les ciutadanes.

A part del lloguer, sobre la defensa del qual hi va haver prou consens al Ple, Sirvent defensà la necessitat de promoure altres formes de propietat i/o ús de l'habitatge, com la cooperativa, cessió d'ús o masoveria urbana.

A banda d'aquests dos temes, ERC-MES va presentar una proposta de resolució sobre "qualitat democràtica", en la qual defensà que la ciutat ha de "prendre protagonisme després de les eleccions del 27S", cercant un "compromís clar" de les forces polítiques en contra de determinades formes de fer política que el que pretenen és "atiar la divisió de la ciutadania catalana per raó d'origen o llengua".

Ciutadans, mentrestant, aparentment sense haver pogut pair encara després de dos mesos l'adhesió de Terrassa de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), proposà la sortida immediata de la mateixa.

Sí aconseguí suport suficient el Govern, amb els vots propis (PSC, CiU) i el del PP; i vots en contra de TeC, CUP i C's; i l'abstenció d'ERC-MES; en demanar autorització del Ple per a que tres tinents d'alcalde puguin compatibilitzar les responsabilitats a l'ajuntament amb tasques professionals externes, tot i que aquests càrrecs ho són de dedicació exclusiva i tenen assignat el sou més alt que pot rebre un regidor.

En el torn de preguntes, destacà una formulada per la Taula de l'Aigua, demanant com està l'acord de constitució de la Mesa municipal sobre aquest tema. Va ser la CUP qui va presentar la pregunta, criticant que el mecanisme de règim intern no facilita que siguin les pròpies entitats ciutadanes les que formulin i presentin les seves preguntes.

Preocupació a la Favt per la quantitat de temes pendents

Pep Valenzuela

En complir-se 100 dies del nou consistori, els representants del moviment veïnal no estan massa contents amb la gestió de la política al municipi. I preveuen que el curs, aquest mateix final d'any, serà molt intens. Aquest estiu els autobusos han donat molts problemes, com denuncià la Federació d'associacions dels barris (Favt), de tipus tècnic i mecànic. Però això, opina en Ramon Clariana, president de l'entitat, és només la punta de l'iceberg.

"Cal tenir en compte", assegura, "que en aquests moments el municipi no té una visió estratègica actualitzada sobre la qüestió", car el pla de Mobilitat que es va acabar d'elaborar durant l'anterior mandat no va ser aprovat i "ara tenim tot sobre la taula, no sabem res, però cal actuar!".

PV

Una altra gran preocupació del moviment és el tema de l'aigua. "És una qüestió molt urgent". L'Ajuntament va nombrar un comissionat, "però cal constituir la Mesa municipal, cal fer un calendari", adverteix greument, "perquè per poder fer un debat com cal, es necessita encara molta documentació i informació". En Clariana afirma que "no hi ha hagut transparència, i l'Ajuntament, en el millor dels casos, fa que no sap".

Pel que fa a l'emergència de les refugiades, el president de la Federació no té cap dubte, "és una qüestió de drets humans i no es pot obviar", per això cal un tractament del tema "valent, concret i concís". I tenir molta cura amb la demagògia, perquè aquest problema posa en evidència un altre de més proper: "atenció amb la situació domèstica", emfasitza, "perquè una part important de la nostra població, com un 20%, viu en risc d'exclusió social, moltes són persones migrants, sense papers, i això també són drets humans"; i sentencia: "no podem fer ni un pas enrere amb les polítiques socials".

De temes pendents encara queden alguns molts importants. A la Favt no poden oblidar que el Reglament de Participació Ciutadana, ja enllestit, amb aportacions del moviment, va quedar en portes d'aprovació, d'acord amb l'anterior govern, la mateixa gent que en l'actual, tot i el compromís que no s'ajornaria més. En Ramon es pregunta si plantejaran l'aprovació com va quedar o voldran revisar-lo. Així van passant els dies i els anys, com en la dita. La qüestió cou encara més quan els nous dirigents municipals no deixen de dir que tot ho fan amb transparència i participació, com el canvi de línies de busos.

En una dimensió de més llarg abast, encara hi ha pendents, al menys, dos punts molt importants per a la ciutat. Primer, el desenvolupament del projecte Anella Verda, aprovat a finals de la passada legislatura. I segon, un "tema tremendo" com és la revisió del POUM de 2003. "Els objectius generals essencials no s'han complert", subratlla en Clariana, i bona part del mateix està aturat.

27 S victòria gran de l'independentisme

s'obre un nou cicle polític, nous protagonistes prenen l'escena

Plebiscitàries o no, el resultat de les elecciones del passat 27 de setembre sancionen un canvi de cicle polític al país. S'obre un nou escenari amb tot de possibilitats i potencialitats, en el qual les classes populars i subalternes podrien jugar un important paper polític i forçar un equilibri de forces més favorable al menys, i en la definició d'un nou país i societat.

Pep Valenzuela

Si a totes les eleccions el personal s'ho fa venir per a que els resultats els afavoreixin o al menys ratifiquin allò que ja havien previst, no podria ser diferent quan els comicis han estat aquells més importants i participatius de la democràcia.

Els del PSC, per dir només un cas, es vanten d'haver aconseguit 16 escons, perdent "només" 4 en relació a les anteriors eleccions, però que sumen 36 en relació a les de 1988 quan van obtenir el seu millor resultat, 42 escons. Si es té en compte, però, que esperaven treure molts menys (el mateix Iceta explicava als mitjans que havia aconseguit crèdits per a la campanya electoral comptant amb que sortissin només 8 diputades), tampoc estaria tan malament. O qui no es conforma és perquè no vol...

Si eren o no plebiscitàries serà tema de discussió per temps encara, com a mínim fins que es defineixi i tipifiqui aquest model que ho és, de fet, nou i ocurrent.

Els resultats, de totes formes, mostren que són incontestables en varis aspectes. L'àmplia participació, no per esperada inusitadament alta, treu qualsevol tipus d'ombra sobre el significat concret de votació. O sigui, en aquest nivell d'afluència als col·legis, es pot parlar de participació quasi total, ningú s'ha quedat a casa, no hi ha majoria silenciosa ni vot potencial, ocult o d'altres. Fins i tot en països amb vot obligatori es produeix un percentatge d'abstenció en aquests marges. El poble, llavors, ha parlat.

La majoria d'escons guanyada per les forces que defensaven sense pal·liatius la independència és clara i suficient. Com ho és el percentatge de vot, que quasi frega el 50%, bastant per sobre dels altres.

En aquest vot nítidament independentista hi ha molta diversitat i també contradiccions i fins i tot incompatibilitats a l'hora de parlar de projecte social i econòmic per al país que sigui. Segur. Però, fins en el més extrem dels casos, no més que en l'altra banda.

Caldria tenir en compte, encara, que no poques de les persones que van votar forces de les quals alguns mitjans han dit del camp del No, ja abans s'havien declarat favorables a la independència. A ICV, per exemple, fins i tot hi ha una tendència que defensa aquesta opció. A EUiA han fet també un discurs favorable a la constitució d'una República Catalana. I en general, independentistes o no, en teoria al menys, el conjunt de votants de Catalunya Sí Que Es Pot estarien per iniciar des de demà mateix un procés constituent.

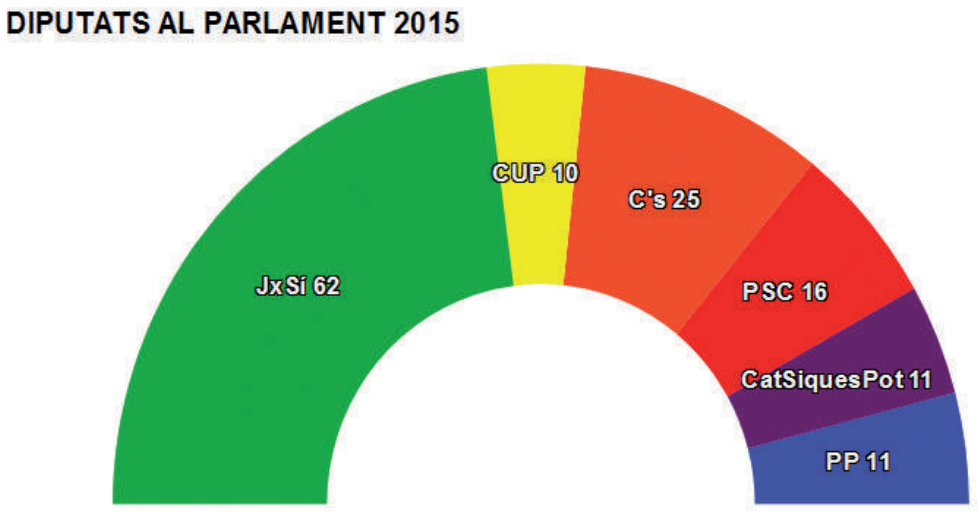

S`ha vist amb claredat aparèixer conflictes, contradiccions, enfrontaments i fractures, però no dintre la societat, ni és allò del poble dividit, sinó principalment entre l'*establishment.*

Fins i tot entre els del PSC hi ha més d'un que va estar a punt de marxar amb algun dels grups que han abandonat la seu de Nicaragua cap a ERC o MES durant els darrers anys.

Resultats a banda, durant la campanya s'han vist amb claredat conflictes, contradiccions, enfrontaments i fractures, però no dintre de la societat, ni allò del poble dividit, sinó principalment entre les classes poderoses, l'establishment que diuen, el poder establert. Les aliances socials i polítiques que han donat base al règim polític de les darreres dècades, sinó trencades, han canviat i molt. No hi ha un projecte hegemònic que els uneixi ara.

Del costat de les classes subalternes i assalariades (qui pot), també s'han vist canvis. Algunes forces semblen anar de capa caiguda després de molt temps de ser referència o com a mínim vot útil, mentre hi ha qui no ha tingut temps de pujar que ja cau. D'altres, però, podrien esdevenir nous portaveus o expressió dels sectors oprimits en els actuals conflictes socials.

Lluny d'exhaurir l'anàlisi o ullada superficial d'aquests comicis i algunes de les seves circumstàncies, sembla tanmateix possible concloure que el taulell està tot desmanegat i que per entendre i veure bé què passa, ja no serveixen les ulleres d'abans. En certa forma, la majoria ja ho diu això de que tot ha canviat, perquè aquesta és una percepció prou clara, però potser encara només intuïtiva; i manca el codi per desxifrar la nova realitat.

Aquest no és, però, motiu de pena ni de por. Al contrari, hom viu un canvi de cicle que obre un ventall d'oportunitats inèdites, i això pot ser molt positiu. O és que pot ser millor intentar repetir un nou cicle d'aquests que en diuen "virtuós" de creixement econòmic a base de totxo i d'altres jugades especulatives i de trilers? O mantenir aquesta democràcia de baixa intensitat que encara no ha estat suficient ni per fer net amb la dictadura franquista i les seves conseqüències, amb monarquia i exèrcit inclosos?

Moments, per tant, que poden ser decisius. El joc i lluita política a la qual hom assisteix és només una part, la més visible potser, del conflicte en curs. I aquí, com s'ha dit tantes vegades, i serveix una vegada més recordar-lo, la participació és decisiva, cal fer política un mateix per a que no siguin altres qui la facin contra tu.

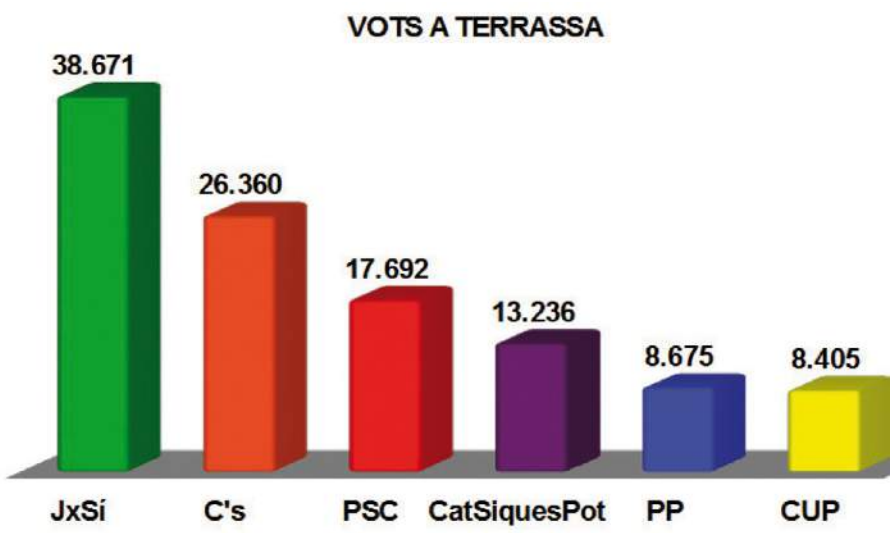

Dades de participació a Catalunya

Total de votants	4.115.807	77,44%
Abstenció	1.199.106	22,56%
Vots nuls	15.932	0,39%
En blanc	21.941	0,53%

Dades de participació a Terrassa

Total de votants	118.315	77,26%
Abstenció	889.246	22,74%
Vots nuls	10.315	0,33%
En blanc	15.560	0,53%

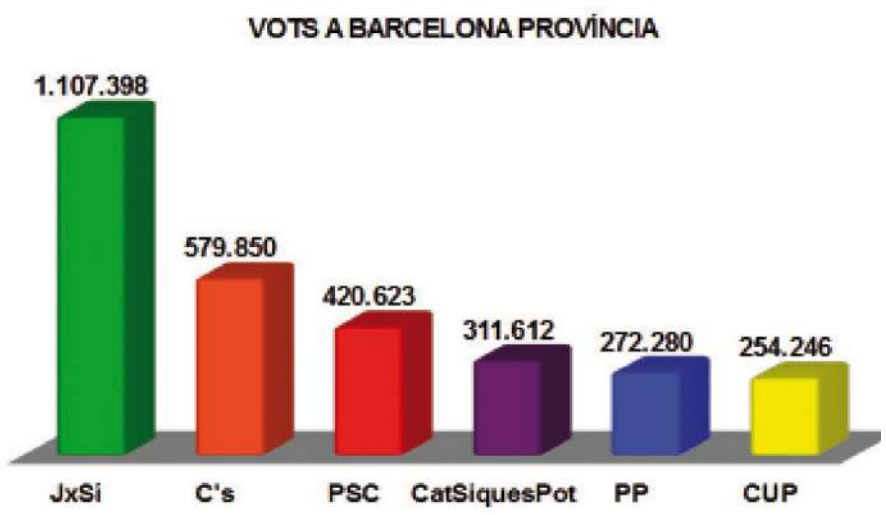

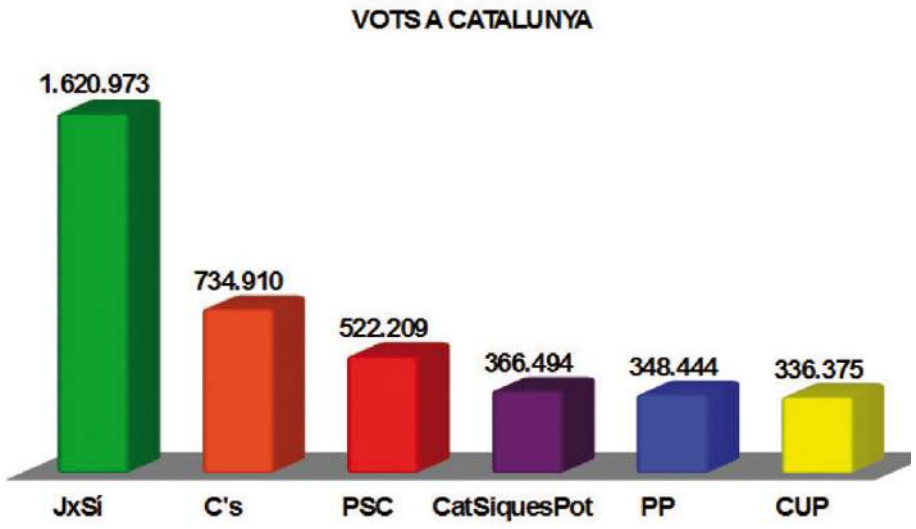

SANITAT La Plataforma promou una auditoria de Mútua

La Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa (PDSP), declarà el dimecres 16 de setembre, que volen «que es realitzi una auditoria ciutadana dels comptes de Mútua Terrassa». Hom parla d'una gens menyspreable quantitat de 240 milions d'euros, «diners públics, per a serveis públics», afirmaren, però que gestiona i administra l'empresa privada Mútua de Terrassa que, a part d'oferir serveis dels quals fa prou propaganda es vanta de tenir bons beneficis econòmics també.

Oriol Vicente i Francesc Villaran, de la PDSP durant la roda de premsa. Foto: PV

Pep Valenzuela

El portaveu de la Plataforma, Oriol Vicente, va recordar que «l'Ajuntament de Terrassa té l'obligació i el deure polític i administratiu de saber com funciona tot això. Malauradament, fins el moment, no s'ha pogut saber res per aquesta via».

«Tampoc hem aconseguit una oficina d'atenció municipal a les queixes de la ciutadania en matèria sanitària», denuncià l'Oriol. «No tenim coneixement del volum de llistes d'espera ni de la seva distribució per casos i especialitats».

Denuncià també que «no tenim ni un representant de la PDSP a un dels llocs que l'Ajuntament té al Consorci Sanitari de Terrassa-CST», un organisme que hauria de vetllar pel bon funcionament i la transparència en el sector a nivell local.

Continuaran les mobilitzacions diàries

Pel que fa al curs que comença, des de la PDSP anuncien que mantindrà «la nostra labor de suport habitual», però ho volen fer amb una perspectiva de més llarg abast, «ens hem marcat nous objectius que ens permetran actuar no només a la contra com ara, sinó ser protagonistes actius en la forma de fer política en el marc de la sanitat pública».

El que vol dir, declarà l'Oriol Vicente, que «també continuarem donant suport a altres lluites ciutadanes com la de la Taula de l'Aigua en defensa de la municipalització del servei, i ens mantindrem vigilants i atents a les passes dels grups municipals presents al nou consistori».

Punt i a part va tenir el cas recentment fet públic de la mort de l'Òscar Piñol, el 13 de setembre de 2012 «perquè el Servei Hospitalari d'Atenció Psiquiàtrica de Mútua de Terrassa no el va poder atendre degut al tancament dels serveis en un 50% en aquell temps». Casos com aquest, afirmà, «no volem que tornin a succeir. Cal dir clar que les decisions de Mútua tenen efectes per als usuaris i com diu la Neus Piñol, germana de l'Òscar, en aquest cas, tenen víctimes».

L'aturada de la passarel·la i molta feina més

El dia 20 de novembre de 2013 veia la llum pública la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa (PDSP). Des de llavors fins ara, la Plataforma ha sigut protagonista d'esdeveniments d'una certa transcendència a la ciutat, recordà el portaveu de la mateixa. Manifestats contra les retallades, contra la Passarel·la, en favor de la sanitat pública i de qualitat, contra la corrupció en l'àmbit sanitari, en defensa dels treballadors i usuaris, defensant i exigint la transparència en l'ús dels recursos públics que gestiona i administra la pròpia Mútua.

Però, matisà, «potser el que més ens omple d'orgull és haver ajudat i acompanyat a moltes terrassenques i terrassencs en el seu periple i la seva lluita en la defensa dels seus drets com a usuaris d'una sanitat pública, universal i de qualitat."

Villaran i Cándida han estat els casos més sonats i de més ampli ressò mediàtic, però hi ha també, els casos de l'Emi, la Carme, la Clàudia en la seva lluita contra la hepatitis C, i tants altres anònims a qui han fet costat en les seves reclamacions.

En el balanç global d'aquest curt espai de temps, però de lluita molt intensa, «potser és l'aturada de la Passarel·la de Mútua allò que ens fa sentir més orgullosos, i no tan sols per la seva aturada, sinó principalment per haver estat capaces d'aglutinar més d'una trentena d'entitats ciutadanes en la defensa de la sanitat pública i en contra del que hauria estat una de les injustícies i cacicades més evidents dels últims anys a Terrassa."

AIGUA La Taula de l'Aigua insta l'Ajuntament a avançar sense més dilacions

Miquel Gordillo

Passa el temps i no s'acaba de treure l'aigua clara sobre com serà la gestió del servei de l'aigua a la ciutat els propers anys. La finalització de la concessió a l'empresa Mina arribarà el 31 de desembre de 2016. Tot i així, amb molts mesos d'antelació l'Ajuntament hauria de prendre mesures en funció de si es vol una gestió pública del servei, o bé s'opta per un model mixt públic-privat.

Fa dies que es va nomenar un Comissionat de l'Aigua, l'enginyer Joan Gaya, qui ha de posar llum sobre les diferents opcions, amb els seus avantatges, inconvenients, viabilitat i costos, pel que fa a la decisió a prendre. Entre aquestes, sembla descartada l'opció de continuar amb una concessió externalitzada, tal com han expressat diversos membres de l'equip de govern. Algunes fonts, però, opinen que la decisió vers una gestió mixta ja podria estar presa per part de l'ajuntament i consensuada amb Agbar, accionista majoritari de Mina. En tot cas, s'ha de veure si l'alcalde compleix la seva promesa de fer una consulta per preguntar a la ciutadania egarenca quin tipus de gestió vol. Ara, les paraules han canviat a que sigui "un procés obert a la ciutadania."

MG

La Taula de l'Aigua demanant signatures i donant informació al Mercadal, a l'Avinguda Béjar, el passat 7 d'octubre. La plataforma porta recollides gairebé 5.000 adhesions en favor de la municipalització de l'aigua.

En aquest sentit, la plataforma ciutadana de la Taula de l'Aigua, que defensa la gestió pública d'aquest bé comú, ha adreçat una instància a l'alcalde, publicada de forma oberta al portal de l'Observatori Ciutadà Municipal (ocmterrassa.org). En aquest escrit, sol·licita que la Mesa de l'Aigua "es constitueixi sense més dilacions", abans de la celebració del proper Ple municipal. Al seu torn, demana que siguin convidades a participar en la mateixa "de forma contínua l'OCM, la Federació d'associacions veïnals, la Taula de l'Aigua, l'Observatori dels Drets Socials, i representants dels partits polítics i del comitè d'empresa de Mina". També es demana que romangui oberta a la premsa en pro d'una millor transparència.

Rèplica a Mina: amb una gestió pública no es perd la informació

La Taula de l'Aigua ha volgut rebatre al president de Mina, Marià Galí, una carta seva publicada recentment en un mitjà local, en la qual pretenia centrar el debat del futur de l'aigua a criteris d'eficiència econòmica. En la seva resposta, la plataforma ciutadana afirma que en cas de municipalització del servei de l'aigua, que finalitza a finals de 2016, "els treballadors de l'empresa mantindrien els seus llocs de treball i les seves condicions econòmiques i laborals." A la vegada, volen fer constar que les multinacionals com ara Agbar controlen el preus dels seus serveis del tal forma que els ciutadans "acaben pagant molt més per la factura que si aquest fos públic."

La Taula de l'aigua considera que "no és de rebut que Mina reconegui unes pèrdues d'aigua d'un 24%, que també paguem en el rebut, quan empreses públiques com Aigües de Mataró només tenen un 8%". Al seu torn, afirmen que la transparència sobre el rendiment de la xarxa és nul·la, ja que és una empresa privada i l'Ajuntament de Terrassa no controla aquesta informació. Amb una gestió 100 % pública, afirmen, no hi hauria aquesta problemàtica.

Els membres de la Taula de l'Aigua continuen amb la seva campanya d'informació a la ciutadania sobre la necessitat d'una gestió pública, i de recollida de signatures a peu de carrer. Les properes cites seran el dia 17 a la Plaça de Can Roca, i el diumenge 25 d'aquest mes, al Festival Sopes del Món a Torre-sana.

Eleccions 27S: s'obre el teló, a l'escenari es veu...

MIQUEL MALLAFRÉ

Els independentistes han obtingut una rellevant majoria d'escons 62 + 10 = 72, però en vots el 47,8%. La cosa demostra el massiu sentiment independentista, però també l'estancament relatiu de la seva base social, i els límits dubtosos de la política del "primer la independència i després tot el demés" que ha estat el pal de paller estratègic principal de l'ANC. Però les diferències reals entre "Junts pel Sí" i la CUP fan preveure una majoria parlamentària inestable i plena de contradiccions. La CUP ha d'afrontar la seva relació amb "Junts pel Sí" des d'una correlació de forces molt desfavorable. Les seves pretensions de no investir a Mas -Baños ho ha dit fins l'avorriment- formulades durant la campanya seran molt difícils de materialitzar. Costa molt d'imaginar dins de "Junts pel Sí" una rebel·lió de Romeva, les noies Rosa Sensat i Junqueras contra el que encara és "el president". Els precedents en la política catalana no conviden a pensar-ho.

En la immediatesa, es veu a venir un escenari de confrontació inèdita entre les institucions catalanes i les d'un Estat espanyol granític, del que no es pot esperar cap mena de comportament democràtic a curt termini. I, en la confrontació entre un moviment democràtic i un Estat i un règim ple de dèficits salten a la vista, no hi cap mena de dubte sobre quin costat és en el que s'ha d'estar en els moments decisius. "Catalunya sí que es pot" hauria de tenir-ho molt present. Del front del NO només es deriva por, llei i ordre. El bloc del "SÍ" obre possibilitats i porta la llavor de l'esperança, malgrat portar un defecte de fàbrica que no és altre que l'hegemonia de la dreta neoliberal dins el seu interior (no s'han d'oblidar les doloroses retallades), la qual cosa amenaça en ofegar tots els somnis que massivament molts catalans/es han dipositat en la independència i reconduir-los cap a un projecte neoliberal autòcton buidant la sobirania des de dins. Sobretot és la CUP la que no hauria d'oblidar-ho.

Les forces d'esquerra trencadora o rupturista tindran un bon nombre d'escons, però estan molt per sota del que hagués estat possible en cas d'agafar altres camins. Hi havia altres possibilitats, altres desviacions potser més arriscades, potser més complexes. Un triple repte apareix damunt la taula: esborrar-derrotar a l'Estat en la seva confrontació autoritària amb el moviment independentista i articular un nou projecte, atractiu per un ampli espectre social i articulador d'un bloc majoritari que encarni un altre model de Catalunya diferent al de "Junts pel Sí". La cosa no pinta massa bé.

P.S.: Pel que fa a Ciudadanos -aquests arriben acceleradíssims- no hem d'oblidar el seu caràcter de partit neoliberal al màxim, recent sortits de la tintoreria, fidel amic de l'IBEX 35 i molt espanyolista. El seu ascens -o taca d'oli- entre un sector de la classe treballadora implica una involució de la seva consciència política en un doble sentit, en el terreny de la identitat nacional i en el terreny del model social. Amb un destacat segon lloc i 25 diputats surten propulsats cap a les Generals de desembre, on es podrà presentar com el principal adversari de l'independentisme a Catalunya, després d'aconseguir una important victòria simbòlica sobre Podemos. Ciudadanos, és capaç de vestir el seu espanyolisme neoliberal com un projecte de renovació i de defensar la "unidad de la pàtria" sense semblar obertament Falange Espanyola i que la gent se l'empassi. Pel que fa al PP només ha venut por, ordre institucional i l'acceptació del que li digui la geopolítica mundial. La combinació d'apocalipsi i contradiccions dels seus pitbulls -corralito sí, corralito no-, serveix per mobilitzar a una part de l'electorat i mantenir-lo en tensió, però sense oferir cap mena d'horitzó alternatiu creïble. Malgrat posar en el seu paper autoritari i convincent ("la broma se ha terminado") al genet de l'apocalipsi Albiol, l'hemorràgia del partit és total. Rajoy, un cop més, torna a sortir de Catalunya encetat i amb unes fortes coïssors. "Un vaso, es un vaso y un plato es un plato", és molt poc argument per convèncer a la gent que no ha fet l'ESO.

Sr. Galí, parlem de drets humans

ANTONIO MACHADO
Membre de la Taula de l'Aigua

En resposta a la tribuna del president de Mina d'Aigües publicada en el Diari de Terrassa del 24 de setembre, on limita la qüestió del futur de l'aigua de Terrassa a criteris d'eficiència econòmica i financera, i eficàcia tècnica, haig d'afegir una qüestió bàsica: l'aigua com a dret de les persones.

L'aigua com a bé comú i necessari per a la vida sempre ha estat una font de conflictes des de l'antiguitat. També d'enriquiment de l'home en la seva fase de captació i distribució per cobrir les necessitats de la comunitat.

L'origen de Mina d'Aigües a Terrassa ens permet veure com va néixer, per cobrir les necessitats de la industria tèxtil a la ciutat. Els ciutadans ja cobrien les seves necessitats des dels pous que havia al mateix poble [vegi's el cas de la cooperativa Els Amics, al barri de Pere Parres]. Per tant, va ser una necessitat mercantil la que va decidir que l'Ajuntament donés satisfacció als empresaris. És a dir, l'aigua al servei d'uns pocs ciutadans.

No hi havia reglamentació que donés protecció al ciutadà front al capital. L'aigua era una mercaderia més i formava part de l'oferta i la demanda, i curiosament va estar molt de temps fins que l'aigua abastés de forma controlada a la totalitat dels ciutadans, visquessin al casc urbà o a la perifèria.

¿Quants immigrants van haver de buscar la forma de subministrar aigua a les seves llars en aquells anys del "desarrollismo económico" dels anys 50 i 60, excavant pous, anant a les fonts? Quantes families de Sant Llorenç i La Grípia van estar anys bevent aigua més o menys bevible de les fonts de les Canyes o de l'entorn? Així va ser també a la resta dels barris, mentre Mina subministrava aigua a les fàbriques dels Badrines, Sanahuja, Aymerich, Sala, Ventalló, Torredemer, etc, etc. Quants immigrants van construir "cloacas" col·lectors als carrers sense urbanitzar per poder treure les aigües fecals de les seves llars?

L'accés a l'aigua potable, el disposar d'una xarxa de clavegueram i el tractament dels residus són necessitats fonamentals per a l'ésser humà. Al món hi ha més de 1.200 milions d'éssers humans que no tenen accés a l'aigua, o accedint a aigües contaminades que maten a 4 milions de persones cada any. És una realitat esgarrifosa.

El 28 de juliol del 2010, l'aigua fou declarada per l'ONU un "dret humà bàsic per a la vida", i per tant és patrimoni de tota la Humanitat. Fa uns dies, el Parlament Europeu va aprovar una Iniciativa Ciutadana Europea exigint, a través de quasi dos milions de firmes, la gestió pública i acord amb els drets humans de l'aigua i del sanejament. Aprovà també que l'aigua no havia de ser un bé mercaduria en les negociacions comercials.

Si hem de parlar de criteris d'eficiència econòmica i financera, i eficàcia tècnica, no ens hem d'apartar d'aquest objectiu universal de dret humà. L'eficiència no va lligada al marc jurídic d'una activitat econòmica, sinó que pertany a l'activitat de l'ésser humà i l'organització del treball. Per arribar en aquest objectiu d'eficiència només cal tenir en compte fer les coses ben fetes.

Per cert, en lloc de fer aquesta política empresarial de caràcter paternalista podria haver dedicat recursos a atendre la millora de la xarxa de distribució de l'aigua a la nostra ciutat. Sembla que hi ha uns 247 Km de canonades de fibrociment, material altament perillós en la seva manipulació, per portar amiant en la composició de fabricació, que restaran aquí quan vostès surtin de la gestió de la nostra aigua.

També podria haver posat la seva aportació a l'emergència social evitant els talls de subministrament als afectats per aquesta brutal crisi; i en els acords de compensació que vostè té amb l'Ajuntament podria haver reduït el preu de l'aigua d'aquests ciutadans a valor de cost.

Volem que sigui pública per poder beure l'aigua de l'aixeta de casa. Ara la portem del súper, uns 300 Euros/any de despesa addicional. Volem conèixer les dades de l'anàlisi de l'aigua. Volem participar en la gestió del dia a dia. Volem veure els comptes de cost del servei.

Volem l'aigua protegida d'especulacions capitalistes. No ha de ser font d'enriquiment d'AGBAR. Ha de ser un bé protegit al 100%, des de la captació fins a l'aixeta de les llars, per això ha de ser pública.

Crec que Mina hauria de presentar una auditoria als representants del nostre Ajuntament i justificar que els números que han fet durant aquests 36 anys han estat els correctes. Mina té la concessió de més municipis, com Rellinars, Ullastrell, Matadepera, Vacarisses i Viladecavalls, i això ha pogut confondre qui ha anat presentant els números justificatius dels cost per determinar les taxes (és humà equivocar-se). Seria la forma de rematar el procés amb la màxima transparència, com manifesta últimament el nostre alcalde Jordi Ballart. Si fos pública no parlaríem ara de tot això.

MALARRASSA
El periòdic independent i gratuït de Terrassa

Periòdic mensual d'actualitat crítica de Terrassa. Sense grups empresarials al darrere, MALARRASSA es gestiona de manera assambleària a través de l'ASSOCIACIÓ CULTURAL MALARRASSA i es financia gràcies a les subscripcions.

COL·LECTIU EDITOR
Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Eli RodGüell
Jordi Fernández
Oriol Vicente

DISSENY I MAQUETACIÓ
Eli RodGüell
Pep Valenzuela

COL·LABORACIONS
TEXTOS
Joan Tamayo
Adela Farré
Jordi Sellarès
Salvador Pérez
Miquel Mallafré
Montse del Río
Lluís Paloma
Sidhe
Emili Díaz
Beta Ubach

PUBLICITAT
publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL
www.malarrassa.cat

TIRADA: 5000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL: DL B 2072-2015

IMPRIMEIX:
Offset SA INDUGRAF

CARTES A LA REDACCIÓ

Les cartes destinades a aquesta secció no podran sobrepassar els 2500 caràcters amb espais. És imprescindible que vagin firmades i que poguem contactar amb l'autor/a. L'equip de MALARRASSA es reserva el dret de publicar-les, així com de resumir-les. No publicarem cartes insultants o desqualificadores.

info@malarrassa.cat

RENOVA O SUBSCRIU-TE A MALARRASSA

Segueix l'enllaç a través del codi QR, escriu a som@malarrassa.cat o truca'ns al 696 34 80 30

La Maurina Autoconstrucció del barri i l'organització

Pep Valenzuela

Apolo Giménez/La Maurina, una de les parelles de noms emblemàtica a la història de la Terrassa dels darrers 60 anys. Icona local de la militància antifranquista i de l'activisme social, l'Apolo, *Cayetano* a la clandestinitat, forma part de la gent que va arribar als terrenys del sud-oest de Terrassa, l'any 1954, i que han vist néixer i créixer el barri i la ciutat, i a més l'han construït amb les seves pròpies mans.

Fundador de l'associació de veïns, explica que aquesta va néixer de la necessitat d'organitzar-se per resoldre els problemes més bàsics. No hi havia clavegueram, ni aigua ni llum, "però llavors ni es deia associació de veïns, allò més identificable com organització era la militància del PSUC", al qual pertanyia.

Apolo Giménez, Emili Cirera, Joan Centelles i Raül Sànchez, de l'AVV La Maurina PV

Durant els 1960, arreu del país aquesta forma d'associació comença a ser identificada com a moviment veïnal. El 1968 van fer per primera vegada gestions per legalitzar-la, "però s'exigia adhesió als principis del Movimiento franquista", recorda Apolo, "i ens vam negar", de manera que aquesta AVV només es va legalitzar amb l'arribada de la democràcia, tot i "ser a la pràctica el referent reconegut i interlocució del barri".

El moviment veïnal als 1970 era "imparable", afirma l'Apolo. President de l'entitat entre el 1968 i el 1999, relata que l'associació "era una assemblea permanent", amb molta activitat i participació. Amb relació estreta amb la gent dels Salesians, que ha estat i és una congregació molt activa socialment en aquest barri.

Barri fet bàsicament per autoconstrucció, el primer objectiu era treure la porqueria, clavegueram, carrers urbanitzats, il·luminació, "que l'ajuntament va posar unes contribucions especials per pagar 2.000 peles per metre línia. Vam reunir el barri i la gent es va negar, i aconseguirem que no es pagués. Fer els carrers, que estaven sense asfalt, l'avinguda d'Àngel Sallent..."

"Moltes coses les fèiem nosaltres, com a mà d'obra, com el clavegueram de la plaça de Felip II, fent les rases pels tubs, amb pics i pales prestats per l'ajuntament", explica l'Apolo, "i els tubs els pagàrem els veïns amb una col·lecta. Això va passar aquí. I haig de dir que amb suport de la gent de Salesians".

Aquest va ser el tenor de la vida fins a la Transició i l'arribada de la democràcia, que va trencar fronteres polítiques. Al temps que es trencaven fronteres físiques, com va ser l'urbanització de l'Avinguda Àngel Sallent (un torrent inexpugnable, sobretot quan plovia) que deixà camí expedit al centre de la ciutat, acabant amb un aïllament avui inimaginable de tan a prop que és el centre.

A les dècades dels 80 i 90 s'aconseguiren els principals equipaments: centre cívic, poliesportiu, casal d'avis i CAP. Això sí, "sempre amb lluita", emfasitza l'Apolo, tot recordant que la reivindicació del casal d'avis va suposar fer molta pressió a la Generalitat, primer, i després l'ajuntament. Tot plegat, dècades d'experiència on es forgen identitats ciutadanes i de barri, enfortint la convivència i la cohesió social.

Amb el desenvolupament i creixement econòmic, tot i els problemes, desigualtats i manca de perspectiva de futur, el barri va patir la marxa de joves i no tant cap a d'altres llocs de la ciutat de nova urbanització, i el conseqüent envelliment relatiu del veïnatge. Amb l'arribada de la migració es completa una gran transformació important de la geografia humana, amb gent d'orígens, cultures i tradicions molt diverses, coincidint sovint amb la diferència d'edat. Aquesta és l'etapa actual del barri, en la qual des de l'AVV vénen treballant molt la convivència i, amb noves característiques, la cohesió social.

Aquí, entre d'altres, s'ha fet un projecte de recuperació de la memòria. "Per tenir present i recordar allò que més d'un sembla que ha oblidat: com es va arribar i com s'ha viscut, per quins motius i en quines condicions. Intervenir en el debat sobre la conjuntura i prevenir també". En aquest punt el Pla de Barris, desenvolupat durant els darrers anys i que encara manté projectes actius, marca un punt clau de la vida del barri.

Activa des dels anys 50

Pep Valenzuela

L'associació ha estat sempre activa, amb moments difícils, els dels moviments socials en general. Una baixada de militància i compromís, paradoxalment en els termes, amb l'arribada de la democràcia. "La gent va pensar que ja no calia seguir lluitant, que els representants elegits democràticament ja ho farien", diu molt críticament l'Apolo. També entre l'any 2000 i l'inici del Pla de Barris, explica en Joan, "també va ser un temps de molt baixa activitat".

Tot i així, l'AVV ha estat sempre molt activa i ha participat amb moviments i lluites com les de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, les iniciatives legislatives populars vàries, també a la plataforma pel dret a decidir, i col·laborant amb el Casal de la Dona, a més de la Taula de l'Aigua i altres.

D'altra banda, en aquest barri hi ha "l'entramat salesians, ho dic positivament", explica l'Emili Cirera, associat i assessor de l'AVV, "que ha estat i estan una entitat molt col·laboradora. Ho han fet sempre i continuen treballant molt positivament. Ara mateix, les salesianes fan un treball molt bo amb nouvinguts, tallers i activitats obertes a tothom".

El Pla de Barris va ajudar molt a fer cohesió social, i ha estat una experiència rica de treball entre veïnes i entitats. En Raül Sànchez, actual president, elegit a la darrera assemblea, aquest mateix any, cita com a exemple recent i relacionat amb la qüestió de gènere, un projecte junt amb la Taula Tècnica de Joves, el Centre Juvenil Salesians, Sarau (salesianes), Institut Aymerigues, Districte Jove i l'AVV, de prevenció i atenció de casos d'assetjament i violència de gènere entre els joves.

Com a principi general, defensen a l'AVV, el moviment ha de ser independent. "Hi ha hagut qui ho ha controlat, a l'Administració els interessa moviments associatius controlats i dòcils o amb full de ruta sincronitzat, quan hauria de ser el moviment qui marqués la ruta", assegura l'Apolo, tot afegint que en la seva experiència "mai el moviment ha estat corretja de transmissió del Partit, ni en temps de clandestinitat". Cal, defensen, un moviment "autònom i crític".

El Pla de Barris, un moment clau

Pep Valenzuela

"El Pla de Barris va ser com una espurna que mobilitzà el barri", afirma en Joan Centelles, president de l'AVV entre l'any 1999 i 2015. "Feia falta", afegeix, car el dit creixement econòmic de les dècades anteriors no va estalviar, o més aviat va produir, problemes greus d'atur, migració descontrolada, problemes d'habitatge, pobresa, abandonament escolar, "tot amb índex molt alts a La Maurina".

El Pla, durant 4 anys, ha estat un element fort de treball sobre la problemàtica, "més efectiu perquè comptava amb una experiència de treball veïnal important". L'AVV ho tenia bastant clar, que "la convivència s'ha de preservar, i saber on és el veritable problema, la necessitat de viure en la diferència i no legitimar discursos que hi ha al carrer, també al barri", subratlla en Joan, "de fet, la feina l'havíem vingut fent, ho teníem treballat".

El Pla de Barris, que ha propiciat una transformació urbanística molt important, destaca en Joan, "ha servit també i sobretot per a l'enfortiment de la cohesió social i el treball cooperatiu entre veïnes i entitats", i cita diables i entitats culturals, religioses, esplai, escoles, ampes, "que abans no havien treballat mai juntes, tot i que es coneixien. Una dinàmica molt bona que continua i continuarà", assegura.

L'experiència ha estat una escola d'activisme social, segons en Joan, que afirma que "hi ha compromís i activitat important per part de les entitats del barri, amb molta participació". Quan es van definir els projectes del Pla, l'associació va posar tota la seva experiència i mitjans, "clar que són Generalitat i Ajuntament qui ho fan, però d'acord amb el territori, i el treball conjunt ha estat molt positiu".

El gran problema ara és que "quan semblava que es resolien problemes i desequilibris en relació a altres barris, va venir la crisi i ens va fotre". Cal encarar de nou el futur, al barri, però en el context de propostes per a la societat tota, "ningú es salvarà tot sol". De totes formes, afegeix, encara queda la realització i el desenvolupament d'alguns programes, en principi fins el 2017.

TEIXIDORS
Tienda&Outlet
Teixidors
Raval de Montserrat 130
8221 TerrassaT. 93 780 08 00
botiga@teixidors.com

Marxa Mundial Dones Recullen a Terrassa llavors plantades pel moviment

Vuit mesos de recorregut per Europa completarà la Marxa Mundial de les Dones (MMD) quan celebrin els propers 15 i 16 d'octubre, a Lisboa, una gran trobada final que reunirà una bona part de les dones que han participat i construït els diferents i particulars moments d'aquesta acció mundial del moviment feminista. Van fer una parada a Terrassa, el passat 26 de setembre, per compartir, conèixer i informar.

Pep Valenzuela

"Recollim la memòria de la resistència de les dones en cada país i localitat", explica Nicole Geovana, membre de la coordinació de la Marxa. "Són resistències i lluites molt diverses, però que comparteixen el fet d'enfrontar un mateix enemic: el capital, el model econòmic que aquest genera, que arreu té formes de patriarcat".

Evidència i paradoxa, la discriminació i explotació de la dona és d'allò que ningú pot negar, salta als ulls, ho posen en evidència tots els estudis, investigacions, estadístiques, des de la discriminació o bretxa salarial en el treball fins a la violència sistemàtica contra elles en els diferents àmbits de la societat. Paradoxa, perquè al mateix temps s'invisibilitza i fins i tot permet, per activa o passiva, amb excuses mil o el silenci.

Aquesta és, d'altra banda, una situació que es reprodueix arreu. Les dones que han fet i acompanyat la marxa ho poden confirmar. "És una tasca molt important aquesta", afirma la Maria Olivares, coneguda militant feminista i activista en diversos moviments des dels anys 70, "perquè és primordial sensibilitzar, entre les pròpies dones". En alguns països s'ha aconseguit més que a d'altres. Recorda que aquí mateix "s'ha hagut de lluitar per a poder portar faldilles curtes, no fa pas tant, coses molt elementals". tot plegat, afegeix la Maria, membre actualment del col·lectiu de Barcelona Ca la Dona: "és prou clar que encara falta molt".

La MMD ve, per tant, escrivint una important memòria de vida de dones de tot el món. En cada parada del recorregut, explica Nicole, "l'organització local prepara les activitats, d'acord amb les experiències, problemàtiques i característiques de cada lloc", una tasca caracteritzada per ser "autoorganitzada i autogestionada". El secretariat del moviment és responsable de fer la memòria, recollir tot el material i ajudar a desenvolupar xarxes que permetin que aquesta feina s'enforteixi.

Sobirania alimentària

En aquesta acció internacional, la MMD ha posat l'accent en el lema de la sobirania alimentària. No hi ha res d'esnobisme en això. La productivitat de la terra i la maternitat han estat identificades des dels primordis del gènere humà, ni casual ni desinteressadament, i avui encara és urgent la defensa del cos i del territori, contra la violència masclista i contra la destrucció del territori i medi ambient.

Marxa Mundial de les Dones al seu pas per Terrassa. PV

La sobirania alimentària és urgent, junt amb la defensa del cos i del territori, contra la violència masclista i contra la destrucció del territori i el medi ambient.

De la manca de sobirania alimentària, d'altra banda, les dones en saben molt, com a responsables de família en la majoria o quasi totalitat dels casos, i en saben molt greument en els casos, cada vegada més nombrosos, en què parlem de pobresa, com d'altra banda posa en evidència i emergència el creixement del nombre d'infants que necessiten d'alimentació a l'escola.

Per això la lluita en defensa del propi cos i del territori, i molt clarament l'oposició al tractat de comerç que negocien actualment els Estats Units i la Unió Europea, el conegut com a TTIP per les sigles en anglès. Ioana Pop, romanesa assentada a Barcelona i una de les organitzadores de la Caravana, denuncià el tractat "pel seu afany privatitzador de la sanitat, l'educació i els drets socials i laborals, que ens afectarà encara més a les dones".

La Ioana fa també una "valoració molt bona d'aquests set mesos de marxa: "Hem conegut moltes històries de resistència i alternatives, com ara el col·lectiu de desnonats a Bucarest, al meu país d'origen".

L'activitat a Terrassa de la MMD començà a l'estació Est de la Renfe, amb la rebuda del grup que arribava de Barcelona, per després anar caminant fins als horts col·lectius de Torre-sana. Allà, Maria Toresano, per part del Col·lectiu Feminista Casal de la Dona, destacà l'eix central d'aquesta marxa (la qual se celebra cada cinc anys): "les llavors com a símbol de la sobirania territorial i del nostre cos". "Plantem sements de canvi que donaran fruit, segur", emfasitzà al temps la Ioana.

La Maria, per la seva part, insistí també en què la Caravana "pretén visibilitzar la lluita contra la pobresa i la violència que pateixen les dones arreu del món". Agraí, així mateix, el suport i la participació d'entitats com ara la federació d'associacions de veïns (Favt), Terra Franca, Plantemnos, Sembrant Ciutat o el mateix hort de Torre-sana on es va fer la trobada.

Moment important de l'activitat va ser el del lliurament de les llavors que s'havien conreat els darrers mesos a les dones participants de la Marxa. Després, l'assemblea informativa i d'intercanvi d'impressions sobre la Caravana i experiències; entre elles, la primera Marxa Lesbiana realitzada a Belgrat.

La trobada de germanor amb les dones de la Marxa Mundial va continuar amb un àpat de botifarra i mongetes, elaborat pels membres de l'hort de Torre-sana, per donar forces a aquest darrer tram de la Caravana, que finalitza a Lisboa el 15 d'octubre. En allà, hi seran presents també fins a quaranta dones arribades des de Terrassa.

Cicle d'història dels barris

Pep Valenzuela

El dia 8 d'octubre fou inaugurat el cicle de conferències *El Moviment Veïnal a Terrassa Durant la Transició*, organitzat pel Centre d'Estudis Històrics local, CEHT. Aquest va ser un protagonista important de la resistència antifranquista, assegura en Marcel Taló, historiador i membre del Centre, que però ha estat poc estudiat localment.

El cicle servirà per revisitar la història d'aquest moviment, al temps que per presentar el projecte d'estudis sobre el mateix. Afegeix en Taló que, a més de poc estudiat, el treball fet al respecte no incorpora "perspectives interessants com les de gènere, migracions o crisi econòmica vinculada al tèxtil".

El cicle es divideix en tres sessions. La primera, en que es presentarà el projecte d'investigació i estudi, farà una visió historiogràfica del femònen, intentant portar a primer pla la importància del mateix durant la transició tant a Catalunya com a Terrassa.

A la segona sessió, a celebrar el dia 15 d'octubre, es treballarà des d'una perspectiva memorística, de recuperació de la memòria viva, de les activistes i protagonistes que encara poden dir molt. A la conferència estan convidats l'Agustí Daura, Pepe Ruiz, Apolo Giménez i Ferran Pont, tots ells personatges i història viva de la ciutat.

Finalment, el dijous 22, il·luminat per l'experiència viscuda, un debat necessari sobre el present i el futur del moviment veïnal, amb en Ramon Clariana, actual president de la Favt, en Salvador Pérez, de l'AVV del Segle XX i altres convidats encara no confirmats. L'organització matisa que parlen de moviment en un sentit ampli, amb una perspectiva oberta a l'eventual necessita de diferenciació i noves classificacions.

En tot cas, com es planteja des del principi, amb això només començaria un treball, que serà llarg, d'investigació i estudi. Fins ara, aclareix en Taló, l'obra d'inici és la que publicaren ara fa uns anys en Manel Màrquez, Josep Lluís de la Cueva i Lourdes Plans, *Combat per la Llibertat. Memòria de la lluita antifranquista a Terrassa, 1939-1979*. Aquí es tracta del moviment veïnal, però sense centrar-s'hi, afegeix.

Tot plegat, cal conèixer més i millor la història local. A més de necessari per entendre com han anat les coses i perquè som on som. Aquest nivell permet entendre la importància de la participació de la ciutadania en la vida política i social.

Mobilització social per l'auditoria ciutadana

Pep Valenzuela

L'Observatori Ciutadà Municipal de Terrassa prepara una proposta de treball conjunt amb l'ajuntament egarenc. L'equip de govern va mantenir una reunió amb membres de l'OCM a principis del setembre per començar a concretar un pla per la realització d'una auditoria ciutadana dels comptes de l'Administració.

L'auditoria, amb aquest mateix nom o similars, formava part del programa de tres de les forces amb representació: PSC, TeC i la Cup. ERC s'afegí la proposta en signar l'acord amb TeC.

La defensar de l'auditoria i la transparència, després de la marea de corrupció que durant els darrers anys ha inundat la vida del país, era ja un clam popular arreu. A la nostra ciutat, concretament, tot i la curta vida de l'Observatori, el seu treball havia esdevingut una referència.

L'OCM formava part també dels moviments socials que el dia de la constitució de l'ajuntament, el dia 13 de juny, advertien els càrrecs electes que estaven sent vigilats i que no tornaria a succeir com en el 1978.

El dia primer de setembre es va produir la primera reunió. En Jordi Ballart, acompanyat d'Alfredo Vega, ratificà la seva voluntat de fer l'auditoria, al temps que els membres de l'OCM informaren amb detall de les característiques de l'exercici de transparència que proposen els grups vinculats a la Plataforma per l'Auditoria Ciutadana del Deute.

Decidiren crear una comissió d'impuls, la composició de la qual es concretaria en una futura reunió a fer aquest mes, entre l'Alfredo Vega, una tècnica de l'Ajuntament especialista en processos participatius (l'alcalde i en Vega proposaren que pogués ser la Itziar Gonzàlez), i dos membres de l'OCMTerrassa-PACD. En aquesta reunió l'OCM presentaria una proposta de línies mestres de l'auditoria ciutadana

La notícia va tenir ressò a nivell nacional i estatal, com ve succeint amb les informacions sobre aquest tema. Va ser tema central a la reunió de la Comissió Informativa de Transparència, oberta al públic, on intervingueren les membres de l'OCM.

Fou, de fet, això el més destacat a la reunió, que els representants d'aquesta entitat intervinguessin per a explicar la seva versió i opinió. Un fet inèdit, propiciat pel propi reglament i l'acord del conjunt de membres de la comissió; fins i tot del representant del PP, Gabriel Turmo, contrari però a la realització de l'auditoria, tot considerant-la «ideològica». Una opinió que les membres d'aquest mateix partit a la ciutat madrilenya de Parla no semblen compartir, doncs van votar en favor de l'auditoria i contra el «deute il·legítim» contret per l'anterior govern.

Mentre la gent de l'Observatori es prepara per a l'àrdua tasca que se'ls ve pel davant, aclareixen però que la seva no és una feina freda i solitària d'auditor comptable, sinó que l'auditoria és «un procés pedagògic, d'informació i formació, d'educació i mobilització per a garantir els drets com a ciutadans».

Saluden, per això, l'anunci de diversos grups, com la Taula de l'Aigua i la Plataforma en Defensa de la Salut Pública que anuncien accions i agitació per fer llum sobre aquests sectors tan importants per a la població. En els dos casos velles empreses de la ciutat maneguen fa dècades pressupostos milionaris de diners públics. En el cas de la salut l'empresa Mútua gestiona una xifra que pot ser superior a la del pressupost anual total de l'ajuntament.

Mentre, el 10 de desembre, entrarà en vigor la Llei 19/2013, de transparència, accés a la informació i el bon govern, obligant les entitats locals a crear mecanismes. Terrassa podria estar ja en marxa. La mobilització social ha condicionat i ampliat l'agenda de governs i institucions, ha forçat un canvi d'equilibri polític i vol garanti-lo amb la participació ciutadana real, sempre "vigilant".

IV Fira d'Economia Solidària torna aquest octubre amb força

Aquest mes torna la gran fira de l'economia social solidària catalana. El cap de setmana del 23, 24 i 25 d'octubre, se celebra aquesta fita anual que aplega diverses iniciatives de l'economia social que practiquen i conviden a un nou model de societat i de consum.

Miquel Gordillo

Aquest serà el quart any de celebració de la Fira d'Economia Solidària de Catalunya (FESC), organitzada per la Xarxa d'Economia Solidària de Catalunya (XES). La quarta edició de la FESC tindrà lloc al complex fabril Fabra i Coats (Carrer Sant Adrià, 20, de Sant Andreu de Palomar), a Barcelona. Alguns dels objectius de la Fira són donar a conèixer què és l'economia solidària, divulgar les alternatives que aporta l'economia solidària a la crisi. També es pretén donar visibilitat al teixit comercial i empresarial de l'economia social i solidària.

Amb el lema 'Reapropiem-nos la vida', la FESC comptarà enguany amb 192 empreses i cooperatives expositores. Les entitats inscrites són majoritàriament cooperatives, tot i que també s'hi poden trobar associacions, fundacions, grups de consum o empreses d'inserció, entre d'altres. Aquestes iniciatives es distribueixen en 38 municipis de tot Catalunya. Es triplica també el número d'expositors procedents de la resta de l'Estat Espanyol respecte l'any passat, i comptarà amb la presència d'empreses de Bilbao, Almeria, Madrid, Pamplona, Palma de Mallorca i València. El 30% de les empreses inscrites participaran a la Fira per primer cop.

Kurdistan, nació convidada

Aquest any es comptarà amb la presència de Kurdistan, com a nació convidada. La regió ha estat escollida pel seu inspirador model d'economia cooperativa i pels seus principis comunitaris, ecològics i igualitaris; a més, destaca pel paper fonamental que les dones estan exercint en els processos econòmics, fet únic a l'Orient Mitjà.

La Fira d'Economia Solidària de Catalunya és un aparador de tots els productes i serveis necessaris per cobrir les necessitats de la vida quotidiana de les persones: habitatge, alimentació, oci, coneixement, cooperativisme, comercialització justa, serveis a persones i empreses, finances i assegurances ètiques, inserció laboral, emprenedoria social, energies renovables, formació i educació, etc. L'economia social i solidària acull totes les pràctiques econòmiques orientades a satisfer les necessitats humanes, gestionades de forma participativa i democràtica, i social i ecològicament responsables.

Diverses activitats i debats temàtics

En aquesta edició, el programa d'activitats recull 40 propostes que volen contribuir a reflexionar sobre el model d'economia social i solidària, amb tallers, conferències, projeccions audiovisuals, etc. Les activitats s'estructuren en 4 eixos, que inclouen el desenvolupament comunitari i el mercat social; el consum responsable i la sobirania alimentària, les economies feministes i el lligam entre els drets fonamentals i l'economia social i solidària. Totes les activitats es poden consultar al programa complet.

Com a novetat, enguany hi haurà disponible una app per a mòbils per tal que les persones assistents a la fira tinguin tota la informació sobre l'esdeveniment i vegin el directori de les entitats expositores. La FESC també comptarà amb un espai d'activitats lúdiques com ara circ, teatre, servei de ludoteca, cercapoble, taller de maquillatge, recital de poesia i música.

Durant la celebració de la Fira, l'única moneda vàlida per adquirir qualsevol producte és l'ecosol. Aquesta moneda (un ecosol equival a un euro), es va crear per la necessitat de recuperar el control sobre els diners i per fugir d'un sistema econòmic pervers, que fomenta l'acumulació de capital i l'especulació per part d'una minoria, mentre la majoria de la societat es va empobrint dia a dia. Els euros es podran canviar per ecosols a l'entrada i durant tota la fira.

En l'edició de 2014, van passar per la FESC uns 17.000 visitants, van participar 184 entitats, i es van dur a terme fins a 70 xerrades. Totes aquestes xifres s'esperen superar en aquesta nova edició, donat el creixement que experimenta l'economia social any rere any.

A la Fira d'Economia Solidària, 2013, parada de la Xarxa d'Economia Solidària. Foto: PV

Presència d'entitats de Terrassa

A la Fira també hi participaran diverses empreses cooperatives de Terrassa. Entre elles, Alternativa3, que elabora productes ecològics de comerç just; l'Eina, per a la inserció de les persones en risc d'exclusió social; o bé Teixidors, cooperativa també d'inserció social i que comercialitza amb teixits fets amb telers manuals. També hi seran presents entitats i empreses d'àmbit nacional que actuen a la ciutat, com ara la llibreria Abacus, la xarxa d'intercanvis del Banc del Temps, o la cooperativa de producció d'energia renovable Som Energia.

La XES es consolida

La Xarxa d'Economia Solidària es gesta en un procés iniciat a mitjans dels anys 90 entre cooperatives catalanes i brasileres. Aquest llarg procés de debat i reflexió continua a la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya i ha tingut diverses cites remarcables, especialment la constitució de la Xarxa Global de Socioeconomia Solidària al 1r Fòrum Social Mundial de Porto Alegre al gener del 2001. Amb la creació de la Xarxa Global de Socioeconomia Solidaria i amb l'impuls de la Comissió d'Intercooperació solidària de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya, s'inicia un procés que va culminar amb el Manifest (novembre 2002) de la XES i la posterior Assemblea Plenària de Constitució (febrer 2003) a la seu de la Federació.

Des d'aquelles primeres passes fins a avui, la XES ha anat creixent sobre una base sòlida d'organitzacions que no ha parat d'augmentar. Així, a abril de 2015 la XES comptava amb més de 162 entitats de diferents tipus associades, i unes 100 persones individuals. La major part de la base social la conformen cooperatives de diferents tipus, associacions i fundacions. Extrapolant les dades obtingudes a través del Balanç Social durant el 2013, entre totes les entitats facturen uns 120 milions d'euros i donen feina a 4.500 persones.

Per una nova llei d'economia social i solidària

Pep Valenzuela

Arran de les proppassades eleccions locals, la Xarxa d'Economia Solidària (XES) va elaborar i presentar a les organitzacions polítiques una proposta de 14 mesures que poden impulsar l'economia social i solidaria a nivell local.

Algunes candidatures se'n van fer ressò. La XES té constància que ja s'han començat a donar passes per tal de desplegar-les a diferents viles i ciutats de Catalunya. És per això que la Xarxa se'n felicita i anima a prosseguir per aquests "camins que obren noves possibilitats".

Al mateix temps, la pròpia XES, des de la seva diversitat i autonomia, ja ha començat a treballar en l'aplicació, oferint la seva col·laboració i procurant estar amatent al seu desenvolupament.

Precisament perquè, considera, "és urgent i necessari el desenvolupament de l'economia social i solidària a tota Catalunya", la Xarxa ha elaborat i aprovat una proposta de llei que concreta la resolució del Parlament del 27 de Setembre de 2013 per la que s'instava al govern a confeccionar una llei sobre l'economia social i solidaria.

Aquesta proposta té 35 articles que tracten del seu objecte, definició i principis orientadors, de les politiques públiques de promoció, de la seva representació i articulació i dels mecanismes de resolució alternativa dels conflictes que puguin sorgir en el si de les iniciatives que composen l'economia social i solidària.

La XES fa vots per a que el govern que ara es conformi tingui en compte la proposta, així com les que puguin provenir del conjunt d'actors de l'economia social i solidària.

En aquest sentit, demanen el recolzament a aquest manifest de tots els grups, col·lectius, moviments i plataformes que comparteixin el seu esperit.

Per signar el Manifest, consulteu la web:

www.xes.cat

COOPE CANDELA, un grup de consum per transformar el món

L'aposta per un consum responsable ha portat a crear grups de consumidors arreu. Aquests persegueixen l'ideari de transformar el món practicant un altre model de consum, més sostenible socialment i ambiental, trencant la lògica de producció, distribució i consum que impera actualment. Així funciona des de fa catorze anys la Coope Candela, un grup ja consolidat i que es proposa el repte d'ampliar la participació en la seva associació.

CEDIDA

Miquel Gordillo

La Coope Candela va néixer el 2001 (la primera cooperativa de consumidors, El Brot, es creà el 1978 a Reus) seguint la consigna del moviment antiglobalització que deia 'pensar global, actuar local'. llavors provenia d'un altre grup de consum, Germinal. el que es pretenia era practicar un consum diferent i transformador, a través de comprar producte fresc i a més incorporant criteris socials i ambientals ètics.

Les cooperatives de consum es defineixen com a agroecològiques. Això vol dir que van més enllà d'un menjar saludable. Aquí és fonamental la vessant social. «La relació directa amb el pagès esdevé primordial», ens explica el Chus, membre de la cooperativa. Per això, es treballa amb pagesos i empreses familiars del camp que tenen una ètica social, en la recerca d'un preu just del producte.

Seguint aquesta línia, tenen clar que l'enemic a combatre és el 'supermercadisme'. Per ells, en els grans establiments sovint es crea una xarxa desconeguda d'intermediaris on el preu l'acaba marcant el distribuïdor, la qual cosa perjudica els productors. "Nosaltres volem una relació més solidaria, on pactem directament un preu just per als productors. En tot cas, com reconeix el Chus, hi ha un estigma respecte els grups de consum: «un preu just acaba sent major, per tant es genera una visió d'un consum elitista». D'això se n'aprofita de forma perversa el sistema actual: «com mes pobres som, més baratos ens vénen els productes de primera necessitat que consumim.»

Igualment important és el respecte pel medi ambient. «En contra d'una visió liberal de consumir *bio* només pensant en mi, fem una aposta pels valors socials». Per això, les cooperatives de consum creuen en la sostenibilitat en tot el procés de producció: s'ha de vetllar per l'embalatge, i per la distància del producte: "pot ser molt ecològic un producte que vé del Perú, però si l'hem de portar fins aquí ja no té res d'ecològic", afirma el Chus.

La participació és la base del treball

En una organització horitzontal com aquesta, la participació de tothom és clau. «Hem d'evitar que això es vegi com un servei, aquest és un dels reptes», reconeix el Chus. «Insistim en que no és obligatori però necessari implicar-se per tal que la Coope tiri endavant». De tota manera, per trobar un punt intermedi que lliurés d'una exigència obligada i una sobrecàrrega, van decantar-se per tenir una persona assalariada que portés la tasca quotidiana que implica la cooperativa. Tanmateix, la presa de decisions és totalment col·lectiva. Els socis (jurídicament són una associació) es distribueixen en diverses comissions: de proveïdors, de comunicació, o de gestió econòmica. A més, hi ha una reunió mensual de junta, i una assemblea periòdica on es convoca a totes les famílies.

> **"És fonamental la vessant social del consum i la relació directa amb el pagès.**

Ara són 34 famílies «en aquests 14 anys ha anat variant». En tot cas, veuen la necessitat de créixer: «per tal que els productors els surti a compte vendre a cooperatives, cal que aquestes creixin i per tant hi hagi més demanda de cooperatives d'aquesta mena», afirma el Chus; "hem de plantejar-nos fer un salt per tal que el consum agroecològic esdevingui real".

Segons la seva anàlisi, necessitarien arribar a un mínim de 40 famílies per tal de trobar un punt d'equilibri i el projecte sigui viable. La quota mensual que paguen les famílies és de 12 euros (11 si es tracta d'una persona sola). Al preu de cost de les comandes se li afegeix un vuit per cent. Amb aquests ingressos, paguen el lloguer mensual de l'espai que tenen a l'Ateneu Candela, es garanteix el sou de la persona alliberada.

Els productes estrella sempre són la fruita i verdura de temporada, com en tots els grups de consum. I el dimecres és el dia del repartiment per recollir les seves comandes fetes durant la setmana. També poden escollir pa, làctics i tot allò que tenen a l'estoc, apart de les comandes periòdiques: una mensual de vedella, o bé pollastre. Compten amb tres proveïdors principals: els horts del centre d'inserció laboral l'Heura, una fruiteria local que treballa amb productes ecològics, i de la pròpia collita d'horts de kilòmetre 0.

A banda de la seva activitat com a grup de consum, es tracten de dinamitzar activitats com ara visites a productors. Diversos membres de l'associació són activistes d'altres iniciatives que comparteixen aquesta visió social. També han participat a la xarxa d'horts urbans de la ciutat, i van ser promotors de l'hort urbà Plantem-nos, del PIC Vallès, hi ha socis de Som Energia.

I si algú vol participar com a consumidor? Hi ha prou amb adreçar-se a l'associació, on se'ls explica la seva filosofia i valors, i se'ls convida a implicar-s'hi. Hi ha un dipòsit de 80 euros (retornable si la família deixa l'associació), s'explica el seu funcionament intern, i se'ls dona d'alta a l'aplicació en línia per fer les comandes (feta amb programari lliure). Òbviament, s'entra a formar part de l'associació amb ple dret de vot i a restar informats de les activitats de la mateixa.

Actualment existeixen a la ciutat quatre cooperatives de consum (Kopikua, Sesta Foresta, i La Resposta de la Cooperativa Integral Catalana), que comparteixen el desig de crear un mercat agroecològic estable a la ciutat. I existeix una xarxa a nivell de les comarques del dos Vallesos anomenada PIC Vallès, que promou una relació més estreta entre consumidors i productors.

CARTA PER UNA SOBIRANIA ALIMENTÀRIA DES DELS NOSTRES MUNICIPIS

Per tal que des de les revoltes germinin transicions

El diumenge 18 d'octubre tindrà lloc la 2ª Fira Agroecològica del Vallès a Sabadell, organitzada per PIC Vallès. Durant el matí, hi haurà parades dels diferents grups i proveïdors que treballen conjuntament en aquesta xarxa comarcal. També hi haurà tallers sobre plantes remeieres i una taula debat sobre el malbaratament d'aliments i les multinacionals de l'agroindústria. La fira tindrà lloc a la Plaça Dr. Robert de Sabadell.

gestcoop SCCL

Centre de formació i gestió a Cooperatives i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

C/ Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
93 780 29 44

Telf. directe laboral
93 175 99 13

Comptabilitat
93 175 99 17

societats@gestcoop.cat
www.gestcoop.com

Les empreses 'líder' acomiaden i precaritzen 'millor'

Alstom, CatalunyaCaixa/BBVA, Vodafone, Indra, CaixaBank, Valeo o Schlegel Taliana. No s'acaba la llista d'empreses de sectors d'avantguarda i en expansió, amb tot de perspectives de gran creixement, que ho són també avantguarda en la precarització de les condicions de treball, eliminació de drets i congelació i reducció de salaris. Una paradoxa aparent que parla de la necessitat de control i planificació democràtica de l'economia. Dos casos, Alstom i BBVA, líders en infraestructures per a la generació i transmissió d'energia elèctrica i el transport ferroviari, una, i banca, l'altra, permeten veure molt clarament aquestes contradiccions, i palesen algunes de les farses i mascarades de l'economia i la política, o millor, de l'economia política actual.

Pep Valenzuela

El passat setembre acabà un conflicte laboral de quatre anys, important a la comarca i el país, el de l'empresa transnacional Alstom, que té una planta de producció a Santa Perpètua, on havien treballat prop de 1.000 persones, avui menys de 500, la majoria residents a ciutats de la comarca i Barcelona. Dir del conflicte que és laboral és només una manera d'especificar l'àmbit en el qual es produeix, però és la vida de centenars de famílies.

L'empresa de capital francès, s'ajuntà a General Electric Company, i s'instal·là a l'Estat espanyol l'any 1989, fent-se amb les històriques La Maquinista, Ateinsa i Macosa. Contracta fins avui un total de 3.500 treballadores al conjunt de l'Estat espanyol. La planta de Santa Perpètua és l'única que es dedica a la construcció de trens.

Tot i tenir una història de creixement i èxit constant (o precisament per això), el 2011 plantejà un primer expedient de regulació d'ocupació, a Santa Perpètua. "Vam passar de ser empresa en expansió a tot el contrari en dies, com qui diu", recorda Gabi Moreno, terrassenc, president del comitè d'empresa i membre de CCOO. Primer van ser plans de renda i acomiadaments voluntaris. Dos anys després plantejaren un nou expedient de reducció de plantilla. També pactat.

El conflicte aparegué quan l'empresa decidí aplicar la Reforma Laboral (RL), afectant totes les treballadores. Amb un any de temps per negociar un acord o, en cas contrari, liquidar el conveni d'empresa vigent durant dècades, per passar tothom al conveni provincial, amb menys drets, garanties i salari.

L'estratègia negociadora de l'empresa consistí, d'una banda, en crear expectatives amb la possibilitat d'una gran comanda important (el metro de Riad, Arabia Saudita), que "ve a ser això que estan molt acostumats a l'automòbil, cada vegada que fan un model van a les fàbriques de la multinacional a demanar qui ho fa més barat". De l'altra, implícitament, plantejar una renovació del conveni a la baixa, amb un any límit per a l'acord, o res.

A l'estiu de 2013 l'empresa, argüint que fa 10 anys que les comandes del mercat espanyol van malament, proposà un pacte per abaixar un 30% el salari, augmentar la jornada mantenint salari, flexibilitat de jornada a la carta i, així, la liquidació quasi total del conveni vigent. Però, atenció, tot això sense garantir el futur. L'únic a que es comprometia era a considerar la possibilitat de que Santa Perpètua pugués ser qui fes la comanda de Riad.

"Sembla de riure, no?", diu indignat en Gabi, "doncs no, aquesta era la proposta". Amb la represa de les negociacions després de les vacances, i comptant amb la mediació d'Inspecció de Treball, el to de l'empresa havia abaixat i signaren un principi d'acord només sobre flexibilitat. En aquest punt, sabent que el metro de Riad ja no es faria. L'acord va ser ratificat en assemblea de treballadors, però la direcció de París el rebutjà, desautoritzant la direcció de Santa Perpètua.

Entre l'octubre i el novembre, l'empresa féu un ultimàtum, replantejant la proposta més dura. Davant la impossibilitat d'un acord amb el comitè, la unitat del qual s'havia trencat, i decidida a tancar l'expedient, proposà un referèndum al conjunt de les treballadores.

Mentre CCOO convocà a votar No a la proposta, UGT optà pel Sí. La votació, realitzada el 22 de novembre, donà una victòria nítida al No: 400 contra 214 i 8 blancs, amb una participació del 78%.

L'empresa plantejà llavors un Expedient de Regulació de Jornada (ERTO), de compliment obligatori d'acord amb la RL. A les treballadores queda només poden la demanda judicial i esperar sentència. I mobilitzacions, clar, com de fet havia vingut succeint durant tot aquest temps.

Piquet de treballadors davant la planta d'Alstom a Santa Perpètua. CEDIDA

> **"Sembla de riure, no? Doncs aquesta era la proposta, acceptar reducció salarial de 30% i augment de jornada, a més de flexibilitat, a canvi de considerar la possibilitat de no acomidar tothom"**

Al febrer de 2014, la Justícia donà la raó als sindicats, declarant l'ERTO nul. La jutgessa considerà que l'empresa sí tenia feina, però que no la distribuïa bé entre les plantes. A partir d'aquest mes, però, en no haver-hi acord sobre el conveni, l'empresa, aplicant la RL, anul·là l'anterior, aplicant-hi el provincial; que volia dir, entre altres coses, baixada salarial de més del 30%. I decidí també fer un ERO, per acomiadar 193 treballadores. Amb només 30 dies per intentar algun altre acord.

Va ser el moment més difícil, assegura en Gabi, un ritme intens de vagues setmanals, manifestacions, reunions amb la Generalitat, grups parlamentaris... "Com a representació de les treballadores, sotmeses a moltes pressions, davant l'amenaça de tancament o una pèrdua greu de salari i drets, l'empresa dient que no vindria feina, que no hi ha mercat local, que la direcció de París..."

Van demanar mediació de la Generalitat, que designà un àrbitre, "al menys algú que tutelés les reunions, que aquestes no fossin una mera formalitat", i continuaren les mobilitzacions, un campament davant l'empresa i una vaga indefinida convocada, "perquè crèiem que si l'empresa acomiadava les 193 persones, això seria com tancar"; però just abans vacances s'aconseguí un acord, restablint el conveni. En base, però, a una flexibilitat controlada i regulada i un augment de jornada anual, "això no ho vam poder parar", confessa el president del comitè.

A l'acord, també l'obertura d'un procés, fins el setembre, de rescisió de 130 contractes, via baixa voluntària incentivada. Un desacord en la comptabilitat del nombre de baixes portà a una nova negociació amb tutela de la Generalitat. El comitè denuncia també que no s'estava complint el conveni, ni aplicant les indemnitzacions de manera correcta.

La resposta va ser, a 20 de desembre, amb autorització d'Inspecció de Treball, acomiadar 10 companyes per tancar les seves comptes. Els sindicats convocaren immediatament una campanya contra els acomiadaments, via judicial, amb demanda inclosa contra Inspecció de Treball per autoritzar els acomiadaments de forma injustificada; amb vaga contra la flexibilitat i noves mobilitzacions.

Finalment (al menys de moment), al febrer de 2015 en el CEMAC (Centre de Mediació i Arbitratge) l'empresa acabà readmetent els 10 treballadors. S'inicià a partir d'aquí la redacció del 8è conveni i el 1r de setembre passat van reintegra-se les persones acomiadades.

"Es podria dir que ara, després de tot aquest temps tan mogut", mig sospira en Gabi, "que entrem en un procés de normalitat en les relacions entre empresa i treballadores". La perspectiva és que a partir del 2016 augmenti la feina, car ja hi ha comandes contractades.

"El futur", considera, "és més esperançador, tot i que el problema de fons és que la política industrial del país és nefasta". D'altra banda, com que la jugada en bona mida es decideix a molts kilòmetres de distància, tampoc hi ha mai prou garanties.

"En tot cas, el missatge après durant aquest anys és que només l'organització i la lluita han servit per garantir drets o, al menys, en la mida del possible pal·liar la barbaritat que ha significat la RL", conclou.

BBVA, plataformes tecnològiques i destrucció d'ocupació

A finals de juliol fou convocada una jornada de vaga pel conjunt de sindicats amb representació de Catalunya Caixa, amb un seguiment de més del 80% de la plantilla a oficines i serveis centrals, un èxit. Com també la manifestació que va col·lapsar el centre de Barcelona durant hores, amb la participació de més de 3.000 treballadores. Tot i la força d'aquesta mobilització, el debat sembla moure's bàsicament entorn al nombre d'acomiadaments.

El BBVA, actual propietari de l'entitat, comprada a preu de saldo, gràcies a la dita reestructuració de les caixes, no surt de l'immobilisme. Aquest nou ERO arriba després d'anys de retallades i concentració del negoci i les entitats financeres espanyoles, que hom ha pretès justificar barroerament amb la crisi, resultat de l'esclat de la bombolla immobiliària de la qual els propis bancs, sota supervisió dels governs de torn, en són en bona part responsables.

A més, Catalunya Caixa ha estat una de les entitats més afectades per aquesta reestructuració del sector. La plantilla era de quasi 10.000 persones encara a l'any 2010, i es va quedar en les actuals 4.600 després de les fusions de caixes catalanes i l'entrada del Frob. I el BBVA vol reduir novament la plantilla, deixant-la en 3.000 treballadores, de moment.

Perquè tot això passa mentre el BBVA incrementa beneficis (2.759 milions en el primer semestre de 2015) i es prepara per gastar 2.000 milions d'euros en la compra d'un 15% més d'accions del més important banc turc, Garanti, passant d'aquesta manera a ser el major accionista *i controlador del mateix. És prou clar quines són les prioritats i quina la sensibilitat que mou totes aquestes operacions.

A la negociació, el banc accepta reduir el nombre d'acomiadaments a 1.900, al temps que l'augment de prejubilacions de 520 a 629, amb els empleats de més de 55 anys. Però pretén al mateix temps igualar les condicions laborals de les empleades de Catalunya Caixa a les del BBVA, les quals són inferiors, el que comportaria de facto la congelació salarial per a un grapat d'anys.

Més enllà d'aquest ERO, el futur a mig i llarg termini que vol el president del banc, Francisco Gonzàlez, i que és el camí que estan fent, va totalment en contra de mantenir oficines i llocs de treball. Al 2007 van crear les primeres plataformes tecnològiques i, avui ja, més del 20% dels seus clients operen per internet, la meitat amb telèfon mòbil.

Fa pocs mesos, el seu president assegurava que el BBVA està «liderant la banca mundial pel que fa a la transformació del model de negoci dels bancs, en la disrupció del model bancari, i això consisteix en baixar molt les despeses». La tendència, afirmen en aquesta empresa "és que una vegada entres en el món digital, ja no tornes enrere". L'any 2014 ja donava dades molt eloqüents: un estalvi de 340 milions gràcies a les noves tecnologies, en les quals invertien 2.100 milions, 700 destinats a modernitzar-les.

Geganters de Terrassa Un any guàrdia i custòdia dels gegants catalans

Pep Valenzuela

La trobada Ciutat Gegantera 2015, va ser, literalment, gegant. "estem molt contents i satisfets". El dissabte eren 48 colles i el diumenge 90, en un ambient "molt festiu i tranquil", participatiu. En Santi destaca la interactuació amb els grups del concert musical, "vam al·lucinar amb el pregó que vam fer el divendres, també presentat pel Maneló i la Guapa de Terrassa. Els gegants van fer ball amb diferents grups de cultura popular, i els que són de fora quan van veure això no s'ho creien; va agradar molt, especialment en els concerts, també amb La Carrau".

La gent, assegura, va marxar molt satisfeta. En quant a espectacle, participació, els marcs que es van fer servir, principalment el diumenge, al parc de Vallparadís, "al·lucinava la gent". El dissabte, al parc de Sant Jordi, la mostra de balls i les dues cercaviles, que presentaren l'actor Jaume Bernet i la Rosa Aguado, "amb un guió molt trempant". Les quatre cercaviles de diumenge van tenir uns "presentadors espectaculars", el Xavi Coral i l'Espartac Peran a la carpa de Vallapardís, "que només sortir es va fotre tot el públic a la butxaca". Allà es va fer l'acte de traspàs, on la ciutat sortint, Cervera, va fer l'entrega dels gegants als de Terrassa.

Passada la festa, durant tot un any la colla egarenca es fa responsable, "tenim la guàrdia i custòdia dels gegants representants dels gegants de tot Catalunya, els de l'Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya" (amb més de 400 grups associats). Són quatre: el Treball i la Cultura ("noms significatius per a la cultura catalana"), els més grans, i el Pau i l'Alegria, que són els gegantons; i els quatre capgrossos, que són l'Estiu, la Primavera, la Tardor i l'Hivern. "On tingui l'Agrupació els compromisos per anar allà anirem nosaltres a portar-los i fer-los ballar", informa en Santi, tot animant a aprofitar l'oportunitat per adherir-se al grup.

Geganters de Terrassa CEDIDA

La colla, amics, família i assemblea

Quan s'hi ajunten totes, explica en Santi, poden sumar unes 60 persones. A les sortides però, solen ser entre 25 i 30. La gent que el dilluns i el dijous assagen figures i música al local de l'Acondicionament, al passeig 22 de Juliol. Ara, la colla es presenta allà on es convocada, normalment mitjançant intercanvis. Moltes festes majors, on els gegants i gegantes llueixen prou, fent cercaviles i mostres de balls. Balls propis, moltes vegades. Els músics, un grup de 7 gralles i 3 tabals; de vegades els mateixos Ministrils els acompanyen, de fet sempre que poden. De propis, en tenen 10 balls i algunes músiques, creades per membres de la colla. Altres músiques són populars, que toquen totes les colles. L'última creació ha estat "El meu solet", de la companya Marisol, amb coreografia de la colla.

"Som una assemblea democràtica", afirma el cap de colla, hi ha uns estatuts, però la veritat "funcionem més per règim intern que pels estatuts, vivim al dia". D'altra banda, a diferència d'altres grups de cultura popular, la gent que acompanya els gegants treballa amb un ritme diferent, una perspectiva de més llarg termini. "Fa anys que ens trobem i planegem, sempre que podem fem alguna sortida fora del context de gegants. Ara fa un parell d'anys que sortim bastant", diu en Santi. "Som companys, compartim, som un grup d'amics, de famílies amigues, es coneixen al col·legi o al barri moltes vegades".

Herois, mite i força de la cultura popular

Els gegants, herois mítics, se sap quan neixen. Han tingut una vida d'aventures, tants d'episodis. També és el cas dels de Terrassa. Creacions de Francesc Torras i Armengol, en Robesa i la Pepona, tenen 165 anys de córrer món, i les han vistes de tots colors. Fins i tot en els anys difícils i poc animadors de l'*Una, grande y libre*, els gegants de la ciutat sortiren per admirar i alegrar la vida del poble en els dies de festa i celebracions. Però fora en els 1970, quan amb impuls llibertari i democràtic les classes populars empenyien cap a fora de la Història el règim dictatorial, que la cultura popular i tradicional s'enlairà i recuperà la seva força i posició, projectant-se al futur.

Cap el 1977, el geganters, amb altres grups i colles egarenques, recuperen protagonisme nou. En Santi Serrano, actual cap de colla i membre de la mateixa des del 1998, explica que en els 70 els gegants estaven guardats en el castell Cartoixa. Es van treure d'allà i es van reconstruir, ja que estaven malmesos pel pas del temps, la pols i la humitat. Ella, noia de família benestant d'aquí Terrassa, hi ha la llegenda que li agradava obrir molt el balcó perquè pugessin els pretendents, i ell que tenia fama de salta-balcons.

Pels 100 anys d'en Robesa i la Pepona, al 1950, amb motiu també del Concurso Provincial de Gigantes, van néixer, de la mà d'en Lluís Carbonell, els gegants Nous, en Ramonet i l'Estefania (representen els comptes de Barcelona Ramon Borrell i Ermessenda de Carcassona), per jubilar els primers, que però no van parar i encara dansen.

En un més proper 1988, va tenir lloc a la ciutat una efemèride important que presidiren les dues parelles, la Gegantarda, aplegant 25 gegants; i el 2000, any del 150 aniversari dels vells, una exposició i dues cercaviles: una de gegants no-centenaris; l'altra, més espectacular, de vint parelles de gegants centenaris de 15 ciutats catalanes. Tots plegats van allotjar-se a l'actual Sala Muncunill.

Amb l'onada de recuperació del passat modernista (se non é vero, é ben trovato), l'any 2007 nasqueren dos nous personatges, en Magí i na Roseta; creats per Ramon Roig i Jordi Grau, representen una parella de finals del segle XIX. Es van estrenar durant la cinquena Fira Modernista i van ser apadrinats pels Gegants del Pi de Barcelona. Aquestes figures, de menor mida i nous materials, pesen menys de 20 quilos i faciliten la introducció de la dona i els joves al món geganter.

En Maneló, un capgròs de debò, va ser recuperat al 2010. Aquest començà el seu recorregut l'any 1950, amb els gegants Nous, desapareixent però als pocs anys. La família de gegants terrassencs es completa amb la Carmeta, impulsora de la primera televisió a Terrassa i l'Antonio; el Tranqui i la Montllorina (una gegantona creada per les nenes i nens de l'escola de Can Montllor, que va haver de tancar). Finalment, hi ha els capgrossos de la colla, en Patufet, la Bruixa, el Rei i la Reina, als que cal sumar-hi el Drac i l'Àliga. I parlant de personatges cal citar en Jordi Grau, car del seu taller del Drac Petit, passant per les seves mans, han sortit molts de gegants i capgrossos, "aquest sí és un personatge fonamental", creador de moltes figures de tot Catalunya.

Trobada Bestiari Vallès-Maresme 30 anys del Bitxo

La Colla Bitxo del Torrent Mitger PV

Amb una gran trobada de bestiari del Vallès-Maresme tancà la colla del Bitxo del Torrent Mitger les celebracions del 30 aniversari de la Bèstia. Van inaugurar primer el mo nòlit, al febrer, i realitzaren una exposició i actuacions espectaculars a la Festa Major de la ciutat.

Aquesta trobada, explica la Montse Alcàraz, era un vell somni de la colla que a la fi hem fet realitat, "amb molta gent que ha col·laborat", més de 30 colles vingudes, terrassenques algunes i, la majoria, d'altres ciutats.

Entre els convidats, en Sete Udina, de l'Agrupació Bestiari Festiu de Catalunya, entitat que agrupa més de 200 colles i apadrina la trobada. I en Manel Tomàs, de la Coordinadora egarenca de grups de cultura, radiant d'alegria en comprovar la força del moviment d'aquest moviment.

HOMENATGE

HABITACIÓ 328 (Decisions de parella)

roserlopezmonso.blogspot.com.es/

RLM

Fa uns cinc anys que són parella. Passaran el cap de setmana en aquesta ciutat; acaben d'arribar ara, a mitja tarda. Ha estat idea d'ell, del Pere. L'Anna no en tenia ganes. Només entrar a l'habitació, ell comença a despullar-la, vol fer l'amor. Però ella s'esmuny cap al bany. Està cansada. S'asseu al vàter, aspira, inspira, aspira, inspira, aspira... Compta fins a deu.

—Anna, què et passa?

—Que no, que no em trobo...

—Què tens?

—Res.

«No puc més. D'avui, o demà, no passa», es diu ella mateixa. Vol posar punt i final a la seva relació amb el pobre Pere, vol deixar-lo. Fa dies que hi pensa i encara no ho ha fet. «Aquest cap de setmana és tan adequat com qualsevol altre», encara que siguin en una ciutat bonica i romàntica, on la gent s'enamora encara que no en tingui ganes, on els enamorats passegen sota fanals de principi de segle, on els amants es retroben als parcs, on les parelles es reconcilien als cafès i restaurants, segons especifiquen els fulletons turístics de la localitat.

Al cap d'una estona de respiració controlada, l'Anna s'adona del silenci. No sent res de res, no sent el Pere i se n'estranya. «Que deu estar fent, que no el sento?», es pregunta; i la curiositat la fa sortir del lavabo. Obre la porta amb cautela; s'indigna: «no pot ser que hagi sortit sense dir-me res!».

El Pere dorm. És al llit, estirat de panxa enlaire; amb la boca entreoberta, ronca. L'Anna s'estira al seu costat procurant no despertar-lo, tot i que sap que només un enrenou monumental pertorbaria el seu son profund. S'incorpora, tota ella un sac de nervis; l'observa detingudament. Aquest darrer any s'ha engreixat. Ell s'entesta a negar-ho o, més ben dit, no ho vol reconèixer; no té per costum pesar-se regularment, controlar el pes; no ho ha fet mai ni pensa fer-ho. L'Anna està convençuda que amb aquesta actitud l'únic que pretén es portar-li la contrària. Es pregunta quants quilos deu haver guanyat el darrer any. Si visquessin junts, ella li prepararia una dieta a base d'amanides, i verdura i peix al vapor.

L'Anna s'alça, encara que tingués son endarrerida de dies no aconseguiria aclucar l'ull amb aquella ronquera, «des que s'ha engreixat ronca més fort», dedueix. Va cap al balcó, obre el finestral i surt a l'exterior. Plourà. Fa molts dies que no cau ni un gota i justament aquest cap de setmana que el Pere ha tingut la brillant idea de fer turisme urbà, plourà. Ja fa estona que els comerços han obert les portes i el carrer, a poc a poc, s'omple de gent que va amunt i avall o s'atura a mirar aparadors, gent que entra i surt dels portals o de les botigues. El balcó del davant és ple de roba estesa: calcetes, sostenidors i samarretes de molts colors; al del costat, un noi grassonet es pren un refresc, abstret en la roba interior de la veïna.

L'Anna es fixa en una parella que creua el carrer, porten un cotxet buit i caminen lentament, al ritme d'una nena menuda i bufona que sembla un nina. La petita avança insegura de la mà del pare i la mare i, tot d'un plegat, esclata. Plora i la mare s'ajup, i entre moixaines i paraules dolces intenta calmar-la. Però la nena continua plorant. La mare l'asseu al cotxet, i la petita mou els bracets i les cametes enèrgicament; mentre la dona busca el xumet, el pare intenta distreure-la, però no se'n surt, rep cops de puny i de peu. Finalment, la mare troba el xumet i li tapa la boqueta, però la nena l'escup, rabiosa. El pare la deslliga del cotxet i l'agafa a coll, li canta una cançó, li explica un conte, entra a la botiga més propera on venen ninos i li compra un peluix. Mentrestant, la mare entra a la farmàcia més propera i li compra un potito dels que sap que li agraden. I la nena continua plorant i xisclant salvatgement. L'Anna els enveja.

Quan el Pere es desperta, l'Anna no hi és. Li ha deixat un nota al coixí del costat: «He sortit a fer un volt, t'espero al restaurant a dos quarts de deu». Li costa deixondir-se, ha dormit una bona estona; unes quantes hores, de fet. «Ho necessitava», es justifica. Quan finalment aconsegueix veure l'hora que és, acaba de revifar-se del tot, a l'acte: són dos quarts menys cinc de deu. «Però si estava dormint, com he de saber que hem quedat a dos quarts de deu!?», es justifica. I no recorda haver quedat en res abans d'adormir-se.

Es dutxa i es vesteix corrents, però no aconsegueix ser al menjador abans de les deu. Aquesta vegada, però, no tem els retrets; sap que l'Anna no li ho tindrà en compte. La veu asseguda en un raconet, amb cara de pomes agres i un copa de vi negre, buida.

Li fa un petó, quatre moixaines, i ella es relaxa. Avui no l'angoixa res, el Pere, perquè sap que d'un moment a l'altre la farà feliç. Somriu per fora i per dins, com un nen. Demanen plats diferents i els comparteixen, com fan sempre i des del dia que van conèixer-se. Quan el Pere li ha dit el que havia triat, l'Anna ha estat a punt de recriminar-li l'excés calòric de les opcions però no ho ha fet. «Tant se val», ha pensat, «com que d'aquí a poc ja no estarem junts». Al llarg del sopar, al Pere li costa fer-la somriure, «està molesta perquè m'he adormit i he fet tard, però ja li passarà», pensa. Fins a les postres no pensa dir-li el que li vol dir i que la farà feliç.

Els porten un parell de gelats de gustos diferents i aleshores el Pere inicia un discurset, grandiloqüent:

—Anna, hem vingut a passar el cap de setmana en aquesta ciutat perquè ja fa molt de temps que estem junts, i... —Es palpa la butxaca dels pantalons i s'adona que s'ha deixat la capseta a l'habitació.

—I...?

—I confio que ens ho passarem molt bé —respon el Pere. S'ha col·lapsat. Necessita la capseta vermella, l'anell. Sense l'anell no li pot demanar que es casi amb ell. Bé, sí que podria fer-ho, però no s'hi veu amb cor. L'opció de compartir amb l'Anna la resta de la seva vida és la decisió més important que ha pres mai; li ha costat uns quants mesos de reflexió intensa, però està convençut d'haver escollit el camí encertat, als seus quaranta anys. Però necessita la capseta.

L'Anna sospira. No sap si li ve de gust sortir a fer una copa o anar-se'n a dormir. Ell la convenç per fer una passejada romàntica sota els fanals dels carrers i places, però just quan traspassen la porta comença a ploure a bots i barrals i han de tornar enrere. Pugen a l'habitació i fan l'amor. L'Anna es deixa portar. El sexe, amb ell, és una de les coses que més trobarà a faltar quan el deixi. Tot i que ara ja no és com al principi: el Pere ha perdut força i agilitat.

En acabat, ella tanca els ulls i fa veure que s'adorm. Ell s'alça tot d'una i comença a obrir calaixos i a revisar totes les butxaques, busca l'anell de compromís, no recorda on l'ha deixat. «Què punyetes deu estar fent?», es pregunta l'Anna. Finalment troba la capseta als peus del llit, li deu haver caigut de la butxaca en posar-se els pantalons. «L'he d'amagar en algun lloc on no el trobi», pensa. I entra al bany. El deixa darrere la tassa del vàter.

«I si li dic ara mateix?» es pregunta l'Anna. I per agafar embranzida pensa en els cinc anys que fa que surten junts i en la manca de decisió del Pere, que no ha estat capaç de demostrar-li, encara, el més mínim interès pel compromís, ja sigui formal o informal. Però l'Anna s'adorm de seguida. I el Pere s'estira al seu costat i l'abraça, la noia gairebé desapareix entre els seus quilos sobrers; sap que li agradarà la comèdia de l'anell, que ho trobarà romàntic, impropi d'ell, però encertat; per això ha decidit fer-ho d'aquesta manera, per fer-la contenta.

L'endemà es desperten d'hora, volen aprofitar el dia. Quan l'Anna descobreix que continua plovent, decideix adoptar una actitud positiva, no es vol quedar tot el dia tancada a l'hotel; per tant, expressa la seva intenció d'anar a fer el que han vingut a fer: turisme. Vol sortir a veure museus, monuments i restes arqueològiques; passejar per places i carrers, i anar a comprar souvenirs a les botigues típiques. El Pere

XJ

ROSER LÓPEZ MONSÒ

(1973 - 2014)

Llicenciada en Ciències de la Informació i Màster en Museologia, també va estudiar a l'Escola Municipal d'Art de Terrassa i a l'Escola Massana de Barcelona. Va publicar nombrosos textos tècnics i historiogràfics sobre el patrimoni tèxtil. Els seus camins de recerca creativa es van centrar en l'escriptura i en l'art tèxtil. Professionalment va exercir com a conservadora del Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa.

Entre totes aquestes i moltes altres coses, també va ser la impulsora i l'ànima del Laboratori Creatiu d'Amics de les Arts.

s'atabala una mica, però no gosa contradir-la. No para de ploure.

Baixen i prenen un esmorzar copiós. L'Anna s'esgarrifa en veure el Pere devorar una quantitat força elevada de torrades amb mantega i melmelada.

—Tinc gana! —es justifica.

—No hauries de menjar tant- li recrimina. Però després pensa: «Tant se val, d'aquí a poc ja no estarem junts».

—Ho cremaré tot —argumenta, somrient—, ens espera un dia molt dur.

«I plujós», pensa, irònic. Quan s'ha llevat, li ha passat pel cap que podia donar-li l'anell mentre esmorzaven, però ha decidit fer-ho al vespre, quan tornin, «perquè serà més íntim, més romàntic».

Mentre el veu endrapar d'aquella manera, a l'Anna li venen ganes de dir-li que està gras i que el deixa, no perquè estigui gras sinó perquè és un immadur que tem comprometre's. Però no ho fa, no vol aigualir-li el dia ni aigualir-se'l a ella mateixa més del que està fent el temps. Un temps dolent per a tot, excepte per tancar-se a l'hotel i no sortir-ne en tot el dia.

Tornen al vespre, xops de dalt a baix, carregats de bosses. Esgotats. No els resten forces ni per baixar al restaurant i sopar. L'Anna cau al llit, destrossada. El Pere es tanca un moment al lavabo. Fa un riu i, quan ja ha acabat, agafa la capseta i en treu l'anell; se'l mira durant uns instants. No és cap cosa de l'altre món, però fa efecte i a ella li encantarà. Sent que l'Anna el crida.

I, no sap ben bé com, l'anell se li escapa dels dits i li cau dins del vàter. S'esglaia. L'Anna insisteix. I el Pere es debat entre enfonsar ràpidament la mà en la barreja d'aigua i el seu pipí, i rescatar l'anell, o córrer a veure què vol l'Anna. Opta per socórrer la seva parella.

L'Anna es baralla amb el comandament del televisor. El Pere li pren de les mans, segurament se li han acabat les piles. «Baixaré a recepció a demanar-ne», pensa.

I mentre pensa això sent la descàrrega d'aigua. L'Anna ha entrat al bany i, en adonar-se que ell no havia premut el botó, després d'orinar, s'ha indignat. Era un mal costum que tenia i que des del dia que es van conèixer ella havia intentat canviar, li ho havia recriminat mil i una vegada.

I ell s'imagina l'anell, ofegant-se, endut pel corrent; viatjant per les aigües fecals d'aquella ciutat romàntica, on la gent s'enamora encara que no en tingui ganes, on els enamorats passegen sota els fanals de principi de segle, on els amants es retroben als parcs, on les parelles es reconcilien als cafès i restaurants, segons especifiquen els fulletons turístics de la localitat.

L'Anna surt del bany decidida a engegar-lo a dida, i dir-li: «No puc més, Pere, no puc més, deixem-ho. Fins aquí hem arribat, i ara cadascú ha de fer el seu camí. Segur que trobaràs una bona noia que t'entengui i...». Però el veu assegut al llit, plorant com un nen petit i això la desconcerta.

—Què et passa Pere? —li demana.

I ell repeteix:

—No ho sé, no ho sé, no ho sé. —Se sent estúpid, i si li diu la veritat encara se sentirà pitjor. Per tant, calla i somica durant una bona estona. L'Anna l'abraça. «No el puc deixar d'aquesta manera», pensa, «ja ho faré un altre dia», i el petoneja suaument. I el Pere, a poc a poc es calma i pensa que no li pot demanar que es casi amb ell d'aquella manera i pensa: «Ja ho faré un altre dia».

I tots dos, sense desenllaçar-se, s'estiren. Estan tan cansats que s'adormen de seguida.

Roser López Monsò
19 d'octubre de 2010

Fes-te soci! Fes Amics!

Des del 1927, els socis i les sòcies d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals impulsen la cultura a Terrassa!!!

Tu hi tens un lloc i hi trobaràs el teu espai, si tens alguna cosa a dir, si tens algun projecte creatiu o si, simplement, tens ganes de gaudir de l'art i la cultura.

Sessions de dibuix amb model TALLERS DE DIBUIX I PINTURA
Exposicions d'arts plàstiques i visuals
Excursions artístiques Cine-club DEBATS I XERRADES Presentacions de llibres
RECITALS DE POESIA Tallers de lectura TALLERS D'ESCRIPTURA Jazz
Cant coral Música clàssica Teatre
Café-concert FOTOGRAFIA...

AMICS DE LES ARTS i JOVENTUTS MUSICALS TERRASSA

AGENDA #MLRS CONSULTA TOTES les ACTIVITATS de TERRASSA

ART

CreART en busca del

(DES) Connexions

Exposició d'Irene Pérez a l'Estudi Tigomigo

L'Art és per a tothom. L'exposició és teva. La intenció és comunicar. El públic busca el què vol dir l'obra. Emporta't el que tu vulguis. Jo et puc explicar què ha estat per a mi.

Beta Ubach

Fa quinze dies, el primer dia de portes obertes de l'exposició de la Irene vaig anar a trobar-la a la galeria. En tenia moltes ganes i curiositat a la vegada. Allà hi havia també el Paulo. De fet era la primera vegada que posava els peus a Tigomigo, des que feia poder any i mig que els havia vist presentar el projecte a la primera Descomunal al pati de la Baumann.

Vaig trobar a la Irene amb una canilla gegant de fil blanc. Era davant de la seva taula de treball, on hi ha llibres, fotografies que la inspiren i una màquina d'escriure del seu estimat. I tot desfent nusos i embolics va anar descabdellant l'objectiu de l'exposició i la seva vida entorn de l'art interdisciplinari. Ella refusa que l'encasellin com a artista tèxtil. I el seguit de preguntes i reflexions que li anava fent al voltant de la taula del pis de dalt. El Paulo ens escoltava.

Les seves vivències durant onze anys a Estats Units, a Chicago, l'han fet arribar on és ara en la idea de crear xarxa entre artistes i ajudar-se mútuament. Crear vincles: *Quan un viu fora de casa la comunitat que hi ha és com la teva família, una comunitat vital.* Això és el que fa ara aquí amb diferents grups on es teixeix en grup. El més comú aquí a Terrassa és que els artistes treballin aïllats i molt més desconnectats, tot i que cada vegada hi ha més propostes col·lectives. Justament aquest és un dels temes que es planteja amb aquestes obres, la dualitat entre l'**aïllament** i la **connexió**.

La Irene presenta més que les seves obres. Durant el seu *stage* (dic aquesta paraula perquè la podeu trobar allà cada tarda) a la galeria hi haurà diferents activitats amb diversos grups, algunes propostes obertes i d'altres de tancades.

L'exposició està composta de tres parts: la residència de l'artista a l'exposició i el trasllat de part del seu taller a l'espai expositiu (la seva taula amb els objectes que hi ha habitualment); l'activitat que la Irene mateixa i genera quan està a Tigomigo, les dues peces principals estan creixent i expandint-se al llarg del temps (tothom que vulgui està convidat a participar-hi, mirar o xerrar); i les activitats gratuïtes obertes (organitzades com a taquilla inversa), com la creació de música per a les seves obres. Potenciar el concepte de **teixir junts**, amb tots els sentits. Amb aquest concepte es pot parlar de la peça que té al mig de l'espai, de dimensions grans més de dos metres, que a la Irene en el seu procés creatiu ha anat creant per tot arreu on anava: el tren, a casa, a l'estudi de creació, etcètera; mentre parlava creava i teixia idees. Per ella aquest procés d'una peça que és com un refugi aïllat a sota l'aigua, subaquàtic, sense so, té una relació directa amb la problemàtica social actual que es viu i es palpa a tot arreu. Un refugi que no s'aguanta per enlloc.

(DES) Connexions a l'Estudi Tigomigo. BU

En el seu procés creatiu que, és la part més important de l'obra, com un embaràs (ho compara amb el de la seva fills), és lent s'alenteix el ritme i es va accelerant. Fa dibuixos, brodats, busca les imatges que l'ajuden a visualitzar allò que vol expressar i la facilita materialitzar-ho. Quan les té se les imprimeix i les penja en llocs quotidians de casa seva o al taller, on passi sovint per poder-les mira cada dia. Busca, a vegades, paral·lels amb d'altres artistes. Ella i les seves creacions sempre van juntes. L'acció final, el resultat, ja no li interessa. Un com parida ja no li pertany, tal com un infant és un ésser viu independent que pensa autònomament, la seva obra pot donar noves idees i respostes diverses a la gent que hi interactua. És una manera de buscar solucions al què l'ha portat a crear aquella obra. Com per exemple buscar sons o música que la connectin amb la seva obra.

Les solucions ens porta a parlar de la Roser López que va ser una de les artistes que va iniciar, a la nostra ciutat, una cooperativa d'artistes que s'ajudin i s'interrelacionin: com a artista tinc jo per a buscar altres camins, xarxes de suport, intercanvis de coneixements, etcètera? La Roser li va proposar a la Irene d'iniciar i crear un grup independent, Punt i a part que, es va començar a trobar al bar dels Amics de les Arts, i que ja es va dissoldre. D'aquest en varen néixer altres projectes i grups que continuen actius, com ***Punts suspensius*** que, funciona com a grup esporàdic i d'intercanvi (es va iniciar amb Rosanna Fontanet).

De fet, la segona obra que té a Tigomigo es relaciona amb aquest grup. S'anomena *Expansive weave* (ona expansiva), simbolitzant les ones expansives que genera una pedra quan cau a l'aigua. Això és el que passa amb aquest grup de ***Punts suspensius*** que són com anelles que creixen i s'eixamplen.

Després de dues hores i mitja de diàleg poètic, filosòfic i enriquidor la Irene em confessa que el seu procés creatiu s'ha multiplicat lligat al fet de ser mare, per exemple creant amb la seva filla es crea xarxa i s'esdevenen moments màgics. Ha estat en contacte amb artistes creadores i mares a Rotterdam (Holanda) i ja està creant per l'exposició que farà l'ant vinent al Centre de Documentació Museu Tèxtil de Terrassa.

Deixeu-vos-hi caure val molt la pena!

Horaris

Estudi Tigomigo
Viveret, 17
De dimecres a dissabte de 16:00 a 20:30, i els dijous i dissabte de 11:30 a 14:00h

ADELA FARRÉ

Escrits (im)prescindibles

Una porta per ventilar i compartir el pensament... Arts, solidaritat, dubtes, certeses...

CERCLE VICIÓS

Hi ha moments de la nostra vida en els quals quedem com atrapats en un cercle viciós. Sempre afrontem dificultats, perquè una vida activa genera contradiccions, cansament, situacions límit, i viure és tot allò que passa mentre intentem superar aquests esculls. És un esforç que, normalment, ens fa millors. Ens fem més savis quan aprenem a superar les dificultats i els entrebancs, però també aprenem a ser més generosos i comprensius, a acceptar el punt de vista dels altres (fins i tot quan no el compartim), a posar-nos a la seva pell. O així hauria de ser, per ser una mica millors quan marxem que quan vam arribar.

Però hi ha moments que ens quedem com atrapats en un cercle viciós i donem voltes i més voltes a l'entorn de la mateixa foscor. Sabem que el món és allà fora, però no ens en sortim, no sabem trobar la porta, o simplement ens sentim tan cansats que no tenim esma ni per intentar-ho.

El perill de seguir massa temps dins del cercle és que acabis sent un autista, incapaç de dialogar amb la realitat.

I el més curiós és que som els éssers més ben preparats de la natura per trencar amb els hàbits, per arriscar-nos a trencar les normes i provar coses noves. Tenim la curiositat i la imaginació. Som capaços de pensar-nos i repensar-nos, de *reinventar-nos*, perquè tots podem ser alhora Eliza Doolittle i el Dr. Higgins jugant a Pygmalion. Només depèn de la nostra voluntat.

I malgrat aquestes capacitats, hi ha moments que ens quedem com atrapats en un cercle viciós, repetint una i una altra vegada els mateixos errors.

De totes les equivocacions possibles, potser la pitjor de totes és la ceguesa, que també és, sovint, la reiteració d'una actitud malsana. No ser capaç de veure els propis errors és ser absolutament insensible a l'impacte de les pròpies accions, ser incapaç d'escoltar els altres i no saber adaptar-se a l'entorn i a les circumstàncies. Sembla com si la veu interior d'aquestes persones fos tan poderosa que els impossibilita sentir res més. Per això sovint no només són cegues i sordes, sinó que a més a més estan soles, perquè la comunicació i la convivència elles es fa impracticable.

He intentat pensar com és el cercle viciós en el qual han quedat atrapats els orbs. No és trist i fosc com el dels que queden atrapats en la por o en la tristesa. El seu és un cercle feliç: és la rotllana d'aquells cavallets de fira on ells segueixen jugant en el seu món perfecte, mentre els de fora cridem inútilment que potser ja fora hora que creixessin i assumissin les seves responsabilitats.

im-prescindible.net

LITERATURA

RAMON MERCADER, L'HOME DEL PIOLET:
BIOGRAFIA DE L'ASSASSÍ DE TROTSKI

Jordi Sellarès

Puigventós enceta el llibre, fruit d'anys de recerca bibliogràfica i documental en arxius de mig món, amb la història familiar dels Mercader del Río, família de l'alta burgesiaa que s'havia enriquit amb els negocis a ultramar. Arribada a la convulsa Barcelona de principi del segle XX, Caritat Mercader, la mare de Ramon, començà a sovintejar ambients proletaris i se sentí atreta per l'anarquisme. L'efecte que causaren aquests contactes en una persona de tarannà inquiet i llibertari per naturalesa foren enormes, i això s'encomanà a l'educació que Caritat brindà als seus fills, entre ells, Ramon.

Amb un gran domini de la documentació, molta d'ella inèdita o mai publicada en català, i amb una excel·lent aportació gràfica, l'autor recorre la infància i joventut de Ramon Mercader, el trauma de la Guerra Civil i l'aproximació a ell per part d'agents soviètics del NKVD, a causa de la seva ortodòxia militant.

Des d'aquí, la trama fa un salt en l'espai i el temps per arrencar la biografia de Trotski, fill de camperols jueus del sud d'Ucraïna, que aviat destacà pel seu potencial intel·lectual i per les inquietuds revolucionàries. De l'ascens meteòric com a figura revolucionària a l'exili, fins al seu retorn triomfal en els prolegòmens de la Revolució d'Octubre i l'articulació i lideratge amb mà de ferro de l'Exèrcit Roig durant la Guerra Civil, que l'acabà de coronar com a mà dreta de Lenin però que també li va fer guanyar les primeres crítiques i enemistats. I d'aquí, a l'enfrontament obert i total amb Stalin i la monolitització del Partit.

Aquest Partit, que ell, juntament amb molts d'altres, havia dut al poder, i que ara es trobava sota el domini de Iosif Stalin, l'expulsà de Rússia, començant llavors un llarg periple pel Kazakhstan i, ja fora de la URSS, Turquia, França, Noruega i, finalment, Mèxic. Mentre ocorre tot això, Puigventós ens fa un clarificador repàs de tot el procés de concentració de poder i de persecució de la dissidència per part d'Stalin.

Seguint novament la pista de Ramon Mercader, se'ns presenta sota diferents identitats (Jacques Monard, i Frank Jacson), i com s'anà apropant a entorns trotskistes, primer a Europa i als Estats Units i més endavant ja a Mèxic, cada cop més a prop del cercle de la Casa Azul, on els artistes Diego Rivera i Frida Kahlo allotjaven Trotski. La imminència de l'esclat de la Segona Guerra Mundial va accelerar els plans de Stalin per acabar amb qualsevol dissidència interna i, passades ja les grans purgues internes al si del PCUS i a l'Exèrcit Roig, es llançà a decapitar l'única personalitat que li podia arribar a fer alguna ombra (malgrat que Eduard Puigventós demostra que això ja era impossible). Fou el 1939, i no abans, quan Ramon Mercader rebé l'ordre d'executar a Trotski.

A partir d'aquí, la història és prou coneguda per tots. La infiltració de Ramon Mercader dins del seguici trotskista fins al moment d'utilitzar l'arxiconegut piolet i assestar el cop final al trotskisme i llavors, els anys de presó, i el viatge, via Cuba, a la URSS, on fou condecorat com a heroi de la Unió Soviètica.

El titànic esforç de documentació d'Eduard Puigventós no deslluex en cap moment la lectura, que en molts moments assoleix el nivell d'autèntica novel·la d'espies, ja que, al cap i a la fi, aquesta és una vertadera història d'espionatge de primer ordre. Així, s'agraeix el fet que la lectura no decaigui en cap moment, malgrat que estiguem llegint una història que ja coneixem. El destí de dos homes tan diferents entre si però tan obstinats en les seves pròpies tasques. El camí tan llarg i les vivències tan extremes i peculiars que viuen l'un i l'altre i la inexorable aproximació fins al clímax final, que l'historiador arriba a detallar minut per minut, amb una meticulositat absoluta.

Aquesta colossal biografia, doncs, està destinada a ser l'eina definitiva per conèixer un dels personatges més fascinants i alhora foscs de la nostra història. Ramon Mercader, l'home del piolet.

Aquest ambiciós projecte –sorgit de la tesi doctoral del jove historiador Eduard Puigventós (Rubí, 1984)– és alhora la síntesi definitiva de tot el que se sap i s'ha escrit fins ara sobre Ramon Mercader, l'assassí de Trotski, conegut popularment com "l'home del piolet", i una notable i molt ben documentada biografia en català sobre Lev Davídovitx Bronstein mateix.

Fitxa bibliogràfica

RAMON MERCADER, L'HOME DEL PIOLET:
BIOGRAFIA DE L'ASSASSÍ DE TOTSKI

EDUARD PUIGVENTÓS

Ara Llibres
Barcelona 2015

especulacionsapeudepagina.blogspot.com.es/

1r CONCURS DE RELATS BREUS #MLRS

Guanyador el relat Roinejava lleument sota un cel rúfol de Pep Cortès

Elena i Alcira fent entrega del premi a Pep Cortès JFFF

Eren les nou del matí d'un dimarts gèlid de mitjans de febrer. Feia un fred sever i impenitent. Roinejava sota un cel inhospitalari. Havia sortit de casa per anar a comprar el diari i fer un cafetó a la plaça porxada, a poc menys de dues travessies.

En entrar a l'estanc, davant meu hi havia un home escanyolit, cobert per una pellissa xopa, rònega i atrotinada, que remenava una i una altra vegada les seves butxaques, mentre el Pere, l'amo de l'estanc, li allargava el diari amb la braç estès.

–Tranquil, home, que no tenim cap pressa –li deia el Pere, mentre em mirava a mi, fent, sorneguer, un lleu moviment d'espatlles.

–Té, Pere, cobra'm el diari i cobra't també el seu! –vaig engaltar-li jo mentre li allargava un bitllet.

–No. Gràcies, però... –es disculpava l'home, mentre seguia escorcollant-se les butxaques dels pantalons i la jupa, sense èxit–. És que no sé on ha anat a parar el bitlleter, però l'haig de dur al damunt, segur. Recordo bé que al sortir de casa...

–No es preocupi, home! –l'interrompia jo, condescendent, mentre recollia el canvi–. Que tingui un bon dia! Adéu, Pere. Fins demà!

Quanta comèdia! N'hi ha que la saben ben llarga. Em vaig encaminar cap al bar del Tonet, enfront de l'estanc. Vaig seure en una tauleta a tocar de la finestra i vaig demanar, com cada dia, un cafè amb llet i un croissant.

Mentre obria el diari i començava a repassar els titulars, va entrar l'home de la pellissa atrotinada i es va dirigir al taulell. Va demanar un cafè amb un bon raig de conyac, que es va prendre d'una revolada, es va treure el bitlleter de la butxaca, va pagar i va sortir del bar, tot plegat en menys de dos minuts.

Em vaig quedar atònit. Ni tan sols em va mirar i de ben segur que en entrar al bar m'havia d'haver vist. Li devia fer vergonya, o no, aquesta gent no en tenen de vergonya!

Passats uns minuts, vaig plegar el diari i em vaig dirigir a la barra per pagar la meva consumició.

–Tonet, em cobra, si li plau?

–No em deu res, senyor Joan. L'home que ha entrat abans, rere seu, li ha pagat l'esmorzar.

Vaig sortir del bar, pesarós, escrutant el cel, encara rúfol. Havia deixat de ploure, però el dia seguia embolcallat en denses boires. En un moment o altra el cel deixaria caure tota la seva càrrega tempestuosa damunt de la nostra dòcil conformació a tota mena d'inclemències.

PERFILS

“ Escoltàvem els discos més actuals i havíem fet el salt cap a la música més moderna, el hard-bop, quan a Barcelona hi havia molta poca gent que la toqués ”

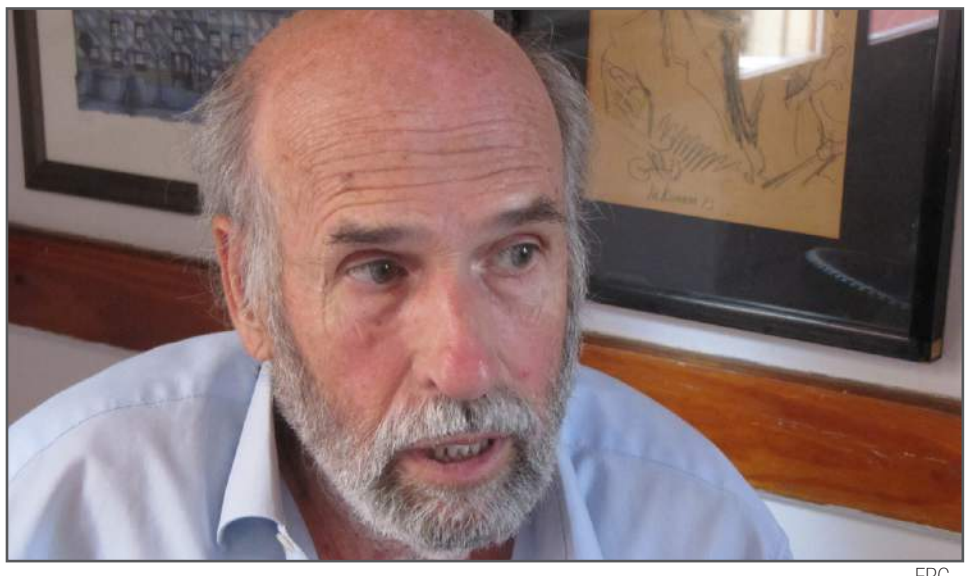

Adrià Font, al Cafè-bar d'Amics de les Arts

ERG

ADRIÀ FONT

Un dels nostres músics de jazz més populars i alhora un muntanyenc experimentat, però sobre tot és una persona afable i sempre disposada a donar un cop de mà allà on calgui.

—Com va començar la teva relació amb el món del jazz? Alguna vegada has comentat que va ser gràcies a un disc de Louis Armstrong, *New Orleans Nights*. També, potser, escoltaves un programa que feia el Salvador Alàs a Ràdio Terrassa?

—Aquest disc em va fer allunyar de la música comercial que llavors escoltàvem els adolescents, música italiana, els Beatles encara no havien arribat. Era del meu cosí, el Joan Font, que va morir als 21 anys, i sempre que anava a casa seva l'escoltava. Em va semblar fantàstic. Toquen en un enterrament i, després d'un primer moment de tristesa, la seva música s'omple d'alegria i es transforma en una invitació a la vida.

Pel que fa al Salvador Alàs, per a mi van ser més importants les audicions de jazz que organitzava als Amics de les Arts, el divendres al vespre, a començament dels 60, jo devia tenir 17 anys. Érem uns 10 o 12, a vegades uns quants més, però sempre els mateixos... érem els únics aficionats al jazz d'aquell moment. Jo també estava en un grup de música, al Social, The Blue Angels, amb el Josep Puigbó, el Joan Font, el Joan Orriols i el Valerià Parera. El Josep Maria Farràs era més dels Amics, però anava traient el cap perquè veia que el Puigbò tocava molt bé el piano —i si sentia una peça de jazz, de seguida et treia la melodia— i que se li obria una porta per poder tocar la música que realment li agradava. I gràcies a ell vam acabar anant als Amics. De fet al Social n o els feia gaire gràcia el jazz.

—The Blue Angels va començar tocant música melòdica italiana?

—Sí, però també altres coses. Vam començar tocant música comercial i de *patxanga*, però al meu cosí li agradava la música americana, sobretot la de la Glenn Miller Orchestra, i, com que tenia molta idea, en va fer alguns arranjaments per al nostre grup. Teníem guitarra, piano, vibràfon, bateria, trompeta, i també, durant un temps, saxos, el d'un xicot que tocava en una orquestra de ball, el Bernat Magan, i el de l'Enric Figueras. Vam actuar en alguns concerts de jazz al Teatre Alegria que patrocinava cada any per Sant Esteve el fill del propietari, el Porta, un noi molt bohemi que freqüentava el Jamboree, a Barcelona. Feia venir al Josep Farreras, el José Tarazona *Pocholo*... als músics més reconeguts al nostre petit món jazzístic d'aquells anys.

—Per què et vas decidir per la bateria?

—De nen em passava el dia Social, on el meu avi, el Serapio, era el cafeter... es deia Adrià com jo, però li deien Serapio perquè el seu avi se n'havia dit. Doncs allà, els caps de setmana, mentre la gent prenia el cafè, s'oferien concerts amb una orquestrina de 15 músics i jo m'embadalia escoltant i mirant el bateria, i per això quan tenia 6 o 7 anys el meu pare, que era fuster, em va construir una bateria de fusta, força rudimentària, però meravellosa. Uns pocs anys després, amb el meu cosí, que tocava la guitarra, i el Jaume Puig, que cantava, ja vam formar un grup que anomenàvem Orquestra Estrella i que va arribar a intervenir en una de les festes anyals d'estiu del Social que en deien Vetllada Alegre.

—El 1959 es crea el Club de Jazz, dins Joventuts Musicals de Terrassa, impulsat per gent de més edat, com el Salvador Alàs i el Luis Palomares. A finals del 70, els joves ja heu agafeu el relleu. Per quin motiu? Hi havia diferències de criteri...?

—No hi va haver cap motiu de dissensió. L'Alàs era una persona molt oberta i, per exemple, posava discos de Charlie Parker, que era molt modern en aquell moment.

Per cert, la feina que teníem per trobar discos. A vegades calia anar a Andorra o a París perquè aquí no hi havia res.

—A diferència de la generació anterior, vosaltres, amb alguna excepció, a més d'afeccionats, vau optar per fer-vos intèrprets.

—Nosaltres ens ho miràvem des d'una altra perspectiva, teníem la pretensió de tocar jazz. Qui ens va donar l'empenta definitiva va ser el Wim van der Bruggen, un clarinetista holandès que va arribar a Terrassa per treballar d'enginyer tèxtil. A Holanda hi havia molta tradició de jazz clàssic i estaven molt més propers a tots els músics que passaven per París. A nosaltres, als joves, no ens interessava tant el jazz clàssic, sinó el bebop, però per arribar a Charlie Parker calia passar per tots els graons que porten fins a ell. Trobo necessari que els músics de jazz comencin per les arrels, pel més essencial, i que vagin evolucionant. Els músics d'ara tenen una gran formació tècnica, tots van a escoles magnífiques, però sovint se salten els inicis del jazz.

—L'any 66 es van fusionar Amics de les Arts i Joventuts Musicals. Com ho vau viure?

—El Salvador Alavedra ens va ajudar molt. A finals del 1969, es va decidir obrir un petit local dedicat a programar jazz, la Jazz Cava, i al març de 1971 es va inaugurar. Alguns van haver de fer de paletes, jo vaig posar els altaveus i els amplificadors, l'Alàs va posar la fusteria i cadascun dels promotors vam posar 10.000 pessetes, però encara ens faltaven coses i el Salvador va fer una donació en metàl·lic que va permetre inaugurar la cava. Era molt aficionat al jazz i, encara que no ho entengués tot, sempre va estar al nostre costat.

—Vosaltres teníeu uns grups estables que eren la New Orleans Jazz Band, el Puigbò Jazz Quartet, el Modern Jazz Quintet...?

—Estables, estables, no ho eren, anaven canviant amb el temps. El que sí que s'ha de remarcar és que abans d'aquests grups hi havia la formació del Wim, la Swing Society. Vam guanyar premis, el Farràs es va endur un primer premi com a solista al Festival de Jazz de Sant Sebastià de 1972. I, alguns altres anys, ens vam endur primers i segons premis com a grup. A finals de la dècada dels 60 ja estàvem prou en forma, escoltàvem els discos més actuals i havíem fet el salt cap a la música més moderna, el hard-bop, quan a Barcelona hi havia molta poca gent que la toqués... I, a més, quan el Jamboree va tancar uns anys, la nostra Jazz Cava era l'únic local de Catalunya dedicat al jazz. Al Jamboree és on realment vaig aprendre jazz, on vaig veure i viure els concerts més importants de la meva vida. Als 16 anys, anava d'amagat de casa al Jamboree, a Barcelona, i si els meus pares ho haguessin sabut, no m'hi haguessin deixat anar, perquè era un lloc on anaven marines dels vaixells dels EUA a ballar amb dones del carrer...

Swing Society, l'any 1964: Wim van der Bruggen (clarinet), Josep M. Farràs (trompeta), Joan Isaac (guitarra), Valerià Parera (piano), Pep Codina (contrabaix) i Adrià Font (bateria). Fotografia cedida per Adrià Font.

—L'ambient que es vivia als anys 60 era un ambient de molta repressió, vau trobar en el jazz una forma de rebel·lió contra aquella realitat?

—Ens reuníem al vespre en un soterrani, a casa del Farràs, que tenia un pianet, i assajàvem o escoltàvem discos. Quan sortíem al carrer era una mica delicat, el vigilant deia que érem massa gent de cop. «Sortiu d'un en un». Reunir-se sense permís estava prohibit. Així es vivia a l'època de Franco! No cal dir que tots anàvem contra el seu règim i que també rebutjàvem el sector més retrògrad de la societat.

—Canviant una mica de tema, tens un historial muntanyenc important. Has participat en diverses expedicions: al Saipal l'any 1985, al Makalu el 1988 i el 1990 i al K-2 l'any 1993. Em pregunto si li era fàcil conviure a l'Adrià músic de jazz amb l'Adrià muntanyenc?

—El jazz comporta anar als clubs i beure i fumar… jo no, eh!, però, en general, si estàs dintre d'aquest món, com a mínim vas a dormir tard, i si has anat a dormir a les 4, no es fàcil aixecar-te a les 6, agafar les cordes i anar-te'n a escalar. Una vegada vaig fer una cosa bastant forta, vaig anar a tocar al Festival de Sant Pol i en acabar del concert, a les 3 de la nit, vaig agafar el cotxe cap a Queralbs, vaig arribar a les 5 i vaig pujar a peu al Santuari de Núria, on m'esperava un company amb els esquís per participar a la cursa de Núria a La Molina. Vam fer or, però en acabar estava tan cansat que em vaig quedar adormit profundament i se'm van haver de d'emportar de tornada a Queralbs com si fos un sac de patates.

—Com veus el futur de la música de jazz? Ja no interessa als joves? O, al contrari, cada vegada hi ha joves més preparats per tocar jazz?

—Això està claríssim! Cada vegada hi ha joves més ben preparats per tocar jazz, és evident... tot i que a vegades els falta una mica de «duende». Sovint es nota que vénen d'una escola i que segueixen uns patrons molt identificables. Quan els he sentit uns quants temes —tot i fer virgueries—, no m'acaben de dir res, els hi manca swing, feeling… però n'hi ha molts de molt bons. També passa que el jazz d'ara és molt obert i acull tota mena d'idees que no sempre ens fan trempar als més veterans. Però necessitem joventut i saba nova!

Jordi F. Fernández
Eli RodGüell

MALARRASSA
El periòdic independent i gratuït de Terrassa

Octubre de 2015 NÚMERO 09

MALARRASSA és un mitjà de comunicació de COOPERATIVISME INFORMATIU de PROXIMITAT pel DRET a una INFORMACIÓ DE QUALITAT